

POUTA Z PAVUČIN – UKÁZKY Z KNIHY

Julie vstoupila do provoněné kavárny pět minut před desátou a nejistě se rozhlédla. Obsazené byly pouze dva stolky. U jednoho klábosily tři důchodkyně a další si zabralo několik mladých žen, sklánějících se nad tlustým barevným katalogem.

Tecl tedy ještě nedorazil. Byla zvědavá, jestli ji nechá čekat a dodrží akademickou čtvrt hodinku, anebo přijde přesně včas. Cítila se poněkud nesvá a neměla ani pořádně připravené otázky. V telefonu na ni zapůsobil jako sebevědomý a arogantní člověk, jenže měla nejasný pocit, že Robinovi něco dluží, aniž věděla proč. A proto nakonec ze schůzky nevycouvala, ačkoli si s tou myšlenkou ráno pohrávala. Koneckonců, pokud bude onen Teodor Tecl opravdu nepříjemný a hrubý, nic ji tady nedrží. Vždycky se může zvednout a odejít.

Po krátké úvaze se posadila docela dozadu, odkud měla dobrý výhled nejen na celý prostor kavárny, ale především na vstup. Rozepnula si sako, ale nesvlékla ho, protože jí byla celkem zima. I prsty na ruce měla ztuhlé chladem.

„Co to bude?“ zjevila se nad ní oplácaná zrzečka nacpaná do tmavých šatů, které jí byly na první pohled o číslo menší.

„Ovocný čaj, jakýkoli,“ požádala, aniž se podívala do lístku v kožených deskách, který ležel před ní na stole.

„Nic k tomu?“

„Ne, děkuji.“

Obsluha jen kývla a se znuřeným výrazem se k Julii otočila zády, aby odešla vyřídit její skromnou objednávku.

Zkontrolovala čas na svých hodinkách. Od desáté už uběhly tři minuty. Takže milý detektiv si na dochvilnost nehraje, jak se zdá... Mimoděk se zamračila. Ačkoli ho ještě neviděla, byl jí kvůli tomu zase o něco protivnější.

Servírka jí o chvíli později přinesla konvičku s šálkem, porcovaný čaj s jahodovou příchutí a dvě balení cukru. Julie poděkovala, ponořila čajový sáček do konvice a pak k ní přiložila dlaně, aby si je aspoň trochu zahřála.

Když po chvíli zvedla pohled, zaostřila ho na vstupní dveře. Právě v ten okamžik se v nich totiž zhmotnil vysoký štíhlý muž a navyklým, jaksí líným pohybem si z očí sundával tmavé brýle proti slunci.

Vůbec nezapochoybovala o tom, že je to Teodor Tecl osobně. Už jen z jeho postoje čišela zřetelná inteligence a nezdolná vnitřní energie, což byly vlastnosti, které k detektivovi tak nějak neodmyslitelně patřily. Alespoň podle Julie.

Jeho vlasy měly tmavě plavou barvu a do čela, zbrázděného několika vráskami, padala rozčuchaná patka. Oválný obličej byl ostře řezaný a na tvářích a bradě s výrazným dolíčkem rašilo strniště prozrazující, že nejméně dva dny nepoužil holicí strojek. Bystré živé oči s poněkud pokleslými vnějšími koutky se zdály temné, buďto čokoládově hnědé anebo snad tmavošedé, to na dálku nedokázala rozpoznat. Nad nimi se klenulo husté obočí. Přestože byl velmi štíhlý, podle širokých ramen i vypracovaných stehů ve vyšisovaných džínách bylo zjevné, že cvičí, a to dost poctivě. Odhadla ho tak na čtyřicet let a musela uznat, že přestože ho podle verbálního projevu zařadila mezi prezírávé

nezdvořáky, fyzicky rozhodně uměl zaujmout. Což však neznamenal, že by jí byl sympatičtější. Přitažlivým zjevem se v žádném případě nehodlala nechat ovlivnit.

Detektiv přeletěl rychlým pohledem pátravých očí všechny tři obsazené stolky a pak bez jediného zaváhání zamířil neuspěchaným krokem dozadu k Julii. Jak se k ní blížil, doslova ji propaloval upřeným zrakem, který z ní ani na jediný okamžik nespustil. Netušila proč, ale cítila se v tu chvíli jako nahá uprostřed náměstí plného zvlounů. Mimoděk si přitáhla sáčko těsněji k tělu, snad aby se podvědomě ujistila o tom, že na sobě má všechny potřebné svršky. Honem také sklopila oči a začala si s přehnaným soustředěním nalévat čaj, aby si příchozí muž nemyslel, že na něj bůhvíjak napjatě čeká.

Což si stejně nejspíš myslel.

„Paní Julie Gitová?“ Hlas, který už v telefonu zněl téměř melodramaticky, byl ve skutečnosti ještě působivější. Hluboký a s jakýmsi temným podtónem, jež se dal vyložit hned několika různými způsoby: smyslný, hrozivý, anebo přesvědčivý... V každém případě, kdyby se rozhodl žít jako dabér či moderátor, neměl by určitě nouzi o práci. Témbr jeho hlasu byl nezaměnitelný a posluchači by si ho jistě hned zamilovali.

Avšak ani jeho vzezření, ani způsob řeči nebo hlasové zabarvení nebylo nic, čím by se měla zabývat. Pro Julii byla zajímavá pouze jeho práce a to, co jí mohl nabídnout jako soukromý detektiv. Nic víc, nic míň. A proto nyní vzhlédla a změřila si ho chladným, odtažitým pohledem.

„Ano, to jsem já. A předpokládám, že vy jste Teodor Tecl.“

„Předpokládáte správně. A můžete mi klidně říkat Teo. Smím?“ ukázal bradou na židli proti ní. Jen kývla hlavou, protože jí ta otázka přišla dost nesmyslná. To snad chtěl při jejich jednání stát?

Hm, takže *Teo*? pomyslela si nevraživě. Ještě, že jí rovnou nenabídl tykání! No, jestli on chce, aby ho oslovovala Teo, je to jeho věc. Ona pro něj každopádně zůstane paní Gitovou. Tečka.

Teo si mezitím svlékl hnědou bundu z jemné kůže a posadil se. Položil lokty na stůl, propletl prsty obou rukou, jako by se chtěl modlit, a podepřel jimi bradu. Jeho tvář se tak ocitla o kus blíž k té Juliině a ona si mohla všimnout, že oči má ve skutečnosti tmavě šedé, připomínající hustý dým. Přivíral je a díval se na ni tak, jako by chtěl dohlédnout až na samé dno její duše. Byla si naprosto jistá, že jen tím pohledem během své policejní kariéry přiměl spoustu delikventů k přiznání, aniž na ně musel nějak zvlášť tlačit.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se, když uplynula nejméně půlminuta, během níž Julie ten zkoumavý, téměř rentgenový pohled k vlastnímu uspokojení vydržela.

„Mohl byste najít mého manžela,“ odvětila poněkud koženě.

Povytáhl obočí. „Tolik jsem už pochopil. Nechcete nejdřív vědět něco o mně?“

Chvilíčku si ho přeměřovala. „To neuškodí.“

Koutky jeho úst se lehce zvlily v náznak úsměvu, což Julii trochu překvapilo. Očekávala by od něj spíš nadnesený úšklebek. Teo se však kupodivu i nadále tvářil příjemně a ve stručnosti jí pověděl o své předchozí kariéře kriminalisty, které dal v ale před šesti lety. Pak se ještě dozvěděla, že od té doby pracuje sám na sebe, a díky policejnímu výcviku a bohatým zkušenostem k tomu nepotřebuje žádné další odborníky.

Vida, tak přece jen umí mluvit, když na to přijde, proletělo jí myslí, zatímco hovořil.

„A teď jste na řadě vy,“ uzavřel své krátké, ale vyčerpávající představení. „Tedy pokud máte pocit, že mi můžete důvěřovat.“

Zadávala se na něho a pozvolna přikývla. „Ano. Myslím, že můžu,“ dodala posléze.

„To jsem rád,“ odvětil a zdálo se, že je sám se sebou spokojený. „Ještě maličkost,“ dodal a v jeho očích se objevila zvědavost. „Gita není právě obvyklé příjmení. Nemáte náhodou něco společného s plukovníkem Erikem Gitou?“

„Je to můj švagr,“ odtušila věcným tónem. V tu chvíli se u nich konečně zastavila servírka, která si nově příchozího hosta dost dlouho vůbec nevšímalá. Tecl si stručně objednal velké espresso bez mléka a opět se zadával na Julii. Poškrábal se ukazovákem u kořene nosu a chvíli si ji přeměřoval chytrýma, pátravýma očima. „Máte v rodině takhle vysoko postaveného policejního důstojníka, a přesto potřebujete služby soukromého detektiva?“

„Vy snad nemáte zájem o práci?“

Zasmál se. „To bych byl asi pěkný hlupák, že? Jen mě to zajímá. Nedůvěřujete policii, anebo snad dokonce vlastnímu švagrovi?“

„Nic takového. Zkrátka chci mít co nejvíce informací. Švagr se netajil tím, jaká je finanční i personální situace u policie, byl ke mně naprosto upřímný. Proto jsem se obrátila i na vás.“

Kývl hlavou na znamení, že její vysvětlení přijímá, a lehce při tom pokrčil rameny. „Tak fajn, pusťme se do toho. Řekněte mi něco o vaší situaci. Kdy a za jakých okolností váš muž zmizel? Co tomu předcházelo? Má nějaké potíže nebo nepřátele? Zkuste si vzpomenout na všechno, co by mohlo mít nějaký význam. I zdánlivé maličkosti, něco, co vám připadalo neobvyklé.“

„Dobře,“ přikývla. „Ale ještě než začnu, na kolik takové pátrání po člověku vyjde?“

Naklonil hlavu trochu na stranu. „To je dopředu dost těžké přesně odhadnout, ale mám pevně stanovený ceník. Konzultace poskytují zdarma. Nezáleží ani tak na složitosti případu, jako spíš na čase, který mu budu muset věnovat, a můžete si být naprosto jistá, že jím nebudu zbytečně plýtvat. Vzhledem k tomu, že jste Radkova známá, vám dám dvacetiprocentní slevu.“ Během řeči sáhl do kapsy u bundy a vytáhl vizitku, na jejíž zadní straně byly uvedeny sazby, o kterých mluvil. Julie přelétla sumy očima a uložila si je do paměti. Pak navštívenku odložila stranou a kývla hlavou na znamení, že rozumí.

Opět je přerušila servírka, která před Tecla položila objednaný nápoj.

„Takže vám teď bez úhrady můžu povědět, o co jde,“ pronesla s nevyřčeným otazníkem na konci Julie, když kyprá žena odplula.

Přikývl a přitáhl si hrnek. Spustila tedy a v kostce prozradila to, co považovala za důležité, zatímco on pomalu upíjel kávu. Nebylo jí dvakrát příjemné hovořit o osobních záležitostech s cizím člověkem, ale chápala, že se tomu nemůže vyhnout. Kromě toho: kdykoli zaváhala, Teo ji hned pobídl, aby pokračovala.

„Takže jestli tomu dobře rozumím, vaše manželství prochází jakousi krizí,“ shrnul Juliino vyprávění.

„Dalo by se to tak říct.“

„A co sexuální život?“

„Promiňte, ale tohle sem snad nepatří!“ ohradila se trochu popuzeně.

„Řekl bych, že patří. Spí s vámi manžel?“

„Do toho vám nic není!“ zvýšila hlas.

„Julie...“

„Paní Gitová!“ přerušila ho rázně.

Odkášlal si a na rtech se mu opět objevilo cosi, co připomínalo pousmání. „Tak tedy dobrá, *paní Gitová*,“ opravil se. „Snažím se jen zjistit, jestli váš manžel nemůže mít milenku, ke které se z jakéhokoli důvodu uchýlil. Víte, podváděná žena je často tou poslední osobou, která se tuhle nepříjemnou skutečnost dozví. A mimoto bývá pravidlem, že muž, který má bokovku, není doma už tak sexuálně aktivní jako dřív – anebo přesně naopak.“

Pevně sevřela rty, musela mu však dát za pravdu. Teclova slova měla bohužel logiku. Vždyť i jí samotnou cloumaly pochybnosti! Nehledě na skutečnost, že její intimní život byl opravdu v troskách...

„Tak co?“ naklonil se Teo přes stůl. Vzhledem k jeho malým rozměrům se tak přiblížil prakticky až k Juliině tváři. Scházelo jen několik centimetrů, a byli by se dotkli nosy. Odtáhla se.

„Co byste řekl?“ opáčila pak a založila si ruce na prsou. Hned si však uvědomila, jak zarputile a nezrale její obranné gesto působí, a přiměla se spustit paže podél těla.

„Řekl bych, že jsem trefil hřebíček na hlavičku,“ prohodil a povytáhl obočí. „Nespíte spolu, mám pravdu?“

„Fajn, máte bod.“

„Dík. A jak dlouho tahle, ehm, odluka od lože trvá?“

„Dost dlouho. Vlastně měsíce.“

„A co vy? Žádný milenec? Případně milenka?“

„No dovolte?!“ vyjela na něj popuzeně.

On však pouze lakonicky pozvedl ramena. „Dělám jen svou práci, a ta zahrnuje podobné dotazy, jakkoli se vám zdají dotěrné. Koneckonců, tuhle schůzku jste iniciovala vy sama.“

Měl pravdu, což musela s jistou dávkou nevole připustit. Proto spolkla peprnou reakci a místo toho pohodila hlavou. „Nic takového,“ odpověděla pak stručně.

Jejich další rozhovor se velmi podobal tomu, který vedla na policejní stanici předchozího rána. Připadalo jí, že vše odříkává jako naučenou básničku.

Julii zaráželo, že si Tecl nic nezapisoval. Byla si jistá, že plně spoléhá na svou paměť, což ovšem bylo obdivuhodné. Přes původní antipatii a nepříjemné otázky si profesionálním přístupem postupně získával její když už ne přízeň, tak alespoň respekt. Povolání detektiva zcela zřejmě zvládal s přehledem.

Ani tak si však stále nebyla jistá, zda si s ním má plácnout. Schopnosti mu upřít nemohla, jenže lidsky ji stále čímsi popuzoval. Ano, choval se docela slušně a korektně, ovšem sálala z něj jakási nadřazenost, a ta Julii vadila. Kromě toho pořád existovala šance, že Robina policie najde dřív, než Teo vůbec s nějakým pátráním začne. Erikovi o dnešním setkání raději nic neříkala, aby se ho nedotkla svou nedůvěrou v instituci, pro kterou pracoval. Nezasloužil si to.

„Dáte mi manželovu fotku, než se po něm začnu poohlížet? Hodila by se,“ vytrhl ji Teo z krátkého zamyšlení.

Julie se na něho zadívala trochu nevraživě. To je přesně ta věc, která jí na něm vadí, uvědomila si. Sebevědomí, nebo spíš přehnané ego. On si snad byl naprosto jistý tím, že jsou už domluveni! Přitom ještě neměla příležitost se vyjádřit, zda si jeho služby objedná, či nikoli. Nebo snad za souhlas považoval už to, že mu dala důvěru a mluvila s ním o svých potížích?

„Ano, to chápu. Jen ještě nejsem úplně rozhodnutá, jestli vás na tu práci najmu,“ prohlásila tedy odtažitě.

Teo zamhouřil oči, což pro něho bylo zjevně charakteristické. Dělal to asi pokaždé, když o něčem anebo o někom přemýšlel, což potvrzovaly vějířky vrásek, rozbíhajících se od jejich vnějších koutků. „Aha,“ prohlásil po chvilce hutného ticha. „Domníval jsem se, že o mé služby máte seriózní zájem, když jsme všechno takto do detailu probírali.“ Mrkl na hodinky. „A to skoro půl hodinu.“

Jinými slovy jsi jenom ztrácel čas bez honoráře? napadlo okamžitě Julii a opět se v ní vzedmula vlna nevole. „Tvrdil jste, že konzultace poskytujete zdarma,“ pronesla ledově a upřela na něj neméně studený pohled. Vrátil jí ho se stejnou intenzitou.

„Jistě,“ odvětil posléze zcela klidným tónem. „Nic vám samozřejmě nevnucuji, rozhodnutí je jen a jen na vás. Koneckonců máte moje číslo,“ shlédl krátce na svou vizitku, která stále ležela na stole mezi nimi. Pak odstrčil prázdný hrnek, vztyčil se a sebral svou bundu. „Myslím, že všechno potřebné jsme už prodiskutovali. Musím běžet, mám další schůzky. Jestli budete chtít, abych vzal tenhle džob, ozvěte se. Jen bych rád zdůraznil, že jsem poměrně zaneprázdněný, takže s tím raději zbytečně neotálejte.“

„Chápu,“ odušila suše.

Natáhl k ní ruku a ona napůl vstala, aby mu ji stiskla. „Bylo mi potěšením,“ zadíval se jí dlouze do očí a opět je tím svým typickým způsobem přivřel.

„Díky. Nashle,“ odpověděla Julie a vytrhla svou dlaň z jeho sevření, protože se jí zdálo, že trvá nepřiměřeně dlouho. Neušlo jí, že se těsně předtím, než se k ní otočil zády a začal rázovat k barovému pultu, nenápadně uchechtl. Sledovala, jak požádal servírku o účet, zaplatil, a pak bez jediného ohlédnutí vyšel z kavárny do prosluněného dopoledne. Zaregistrovala přes velké okno, jak si opět nasadil sluneční brýle a houpavým krokem kovboje zamířil po chodníku pryč.

Dolila si zbytek čaje, který už téměř vychladl, a zamyšleně ho vypila. Jejich jednání ukončil stejně rychle jako telefonát. Přitom však dokázal vystupovat docela příjemně.

Zakroutila hlavou. Podivín. Rozhodně jí však nasadil brouka do hlavy. Její úvahy o nevěře, které dokázala úspěšně zatlačit do pozadí, po rozhovoru s ním znovu ožily.

Povzdechla si a sáhla po kabelce. Mimoděk zaznamenala, že servírka právě bere novou objednávku u skupinky žen, které byly stále zaujaté svou barevnou publikací, a jakmile se zrzka zadívala jejím směrem, kývla na ni.

„Nějaké přání?“ oslovila Julii, když k ní o chvíli později přišla.

„Jen zaplatím.“

„To je už ale vyřízené,“ povytáhla druhá žena trochu nechápavě světlé obočí.

„Jak to?“ podivila se i Julie.

„Platil ten pán.“

„I můj čaj?“

„Ano, určitě.“

„Hm... aha,“ pokrčila rameny. „Tak v tom případě nic. Děkuji.“

„Není za co. Nashledanou,“ natáhla se servírka pro nádobí. Julie vstala, zasunula židli pod stůl a zamířila k východu. No co, říkala si, když se ocitla na čerstvém vzduchu. *Teo* dozajista vydělává slušné peníze, takže ho pár korun nezruinuje. Ale jestli myslel, že na ni tímhle laciným gestem udělá dojem, přepočítal se.

KAPITOLA 7.

„Sečteno a podtrženo, zatím nic moc nemáme,“ potřásl Drozd zamračeně hlavou a napíchl na vidličku úctyhodný kus řízku. Řeč byla o výsledku dosavadního šetření v dopingovém případě poté, co vyslechli rodiny Roberta Prudkého i Marcela Marhoula. V té druhé šlo o celkem husarský kousek – vzhledem k aroganci jeho egoistického otce a přehnané hysterii matky.

Setkali se i s několika dalšími zúčastněnými. Marcelův trenér byl nervózní a potil se jako příslovečná vrata od chléva, ale ani z něj nevypadlo nic kloudného. Navštívili dokonce i lékaře pečujícího o hokejový tým Racků. A nic, doslova a do písmene *nic*.

Sám přistižený Marcel se choval blazeovaně a odmítal spolupracovat. Všem bylo samozřejmě přítomen plešatý právní zástupce s nesympatickým sklonem do všeho ostře vstupovat. Jak kriminalisté dobře věděli, patřil mezi advokáty k elitě a nebylo jednoduché s ním soupeřit. Pořád dokola opakoval, že pozitivní výsledek testu neprokazuje Marcelovu vinu ani to, že mu zakázanou látku podal někdo z jeho okolí. Bohužel měl tak trochu pravdu...

Mluvili s lidmi z antidopingového svazu a získali pár informací, ale ani ty v tuhle chvíli nikam nevedly. Stejně jako rozhovor s celníky. Zkrátka jim chyběly hmatatelné důkazy a fakta.

„Je to pěkně zapeklité,“ souhlasila Mádlová, když polkla sousto příliš mastné číny. V tomhle bistru byla kuchyně všelijaká, rozhodně však na míle vzdálená té zdravé. Většině policistů to však nevadilo. Bylo přes ulici, hotová jídla tady podávali rychle a vždy k nim zdarma přidali šálek silné kávy, jaké se z automatu na stanici nikdy nedočkali. „Všichni mají pusy na zámek. Bud' opravdu nic neví, anebo se drží Plzákova *zatloukat, zatloukat, zatloukat*. Hlasuju spíš pro to druhé.“

Drozd zpracovával čelistmi maso, a tak jen mlčky přikývl.

„Jo. Bude dost těžké něco vystopovat, sakra. V té Gitově agentuře asi nakupuje anabolika spousta chlapů, ale ti nám o svém zdroji řeknou houby. Třeba to dealuje přímo někdo z nich.“

„No, ale těžko můžeme čekat, že bude mít na čele napsáno: *Kdo chce sypat bobule, beze všeho dodám!*“ utrousila Karin poněkud jízlivě, nabrala na vidličku porci rýže a vyčkávavě se na svého partnera zadívala.

„Tvá ironie je sice zábavná, ale moc nám nepomůže,“ podotkl Drozd trochu podrážděně. „Sakra, čeho se máme chytit? I kdybychom dostali povolení k prohlídce, a o

tom vážně pochybuju, tak určitě ani v té firmě, ani u trenéra nebo Marhoulových nic nenajdeme. Nejsou pitomí.“ Odstrčil prázdný talíř a sáhl po svém hrnku.

„S tím souhlasím,“ zamračila se Mádlová. „Jsme celkem nahraní, co? Prudký je po smrti a Marhoul mlčí jako zařezaný, stejně jako všichni okolo něj.“

„Není divu. Ten jeho tatíček je pěkně mazaný a chce mít ze synka druhého Jágra. Cítí prachy, mizera jeden. Ale říkám si: co když u Racků na těch steroidech a bůhvíčem jede víc kluků? Je to vynikající tým a má našlápnuto hodně vysoko. Stálo by za to zjistit, jestli tam kromě Marhoula není ještě nějaký další výrazný talent. Anebo je třeba můžeme nechat otestovat všechny, jestli to projde. Víš co, spojíme se znovu s komisí.“

„To není špatná myšlenka,“ ocenila ho Mádlová a upila ze své kávy.

„Dík. Napadá mě ještě jedna věc: pamatuješ, co říkal Pluháček? O dovozu těch anabolik z východu?“ přimhouřil Drozd oči.

„Co máš na mysli?“

„Že třeba nějaký diplomat může beze všeho propašovat v kufříku spoustu dávek, a nikdo na to nepřijde. Marhoul je politik... taky často cestuje, určitě i mimo Evropu... A ten klub sponzoruje.“

„To jako myslíš, že by synáčkovi vozil tyhle věci on? Nevěřím, že by tak riskoval!“

„Nemusel by to nutně dělat osobně, mohl někoho pověřit a zaplatit mu za to. Kontakty má. No, ale možná jsou to opravdu příliš divoké úvahy. A předčasné. V každém případě na něho nemáme vůbec nic kromě jistoty, že je to sebestředný povrchní grázlík, a to není trestné.“

„Bohužel.“

Chvíli oba zadumaně seděli a dopíjeli kávu. Drozd mlčky přemýšlel nad všemi poznatky, které dosud stačili sesbírat. Obchod s anaboliky se bezesporu těší značnému úspěchu, o tom nebylo pochyb. Po nezákonných látkách sahá mnoho lidí, kteří chtějí fyzicky zapůsobit a zjednodušit si cestu k dokonalejšímu tělu.

Od Pluháčka zjistil, že v celé zemi je registrováno zhruba tři sta padesát fitness center, když nepočítal malé posilovny v hotelích nebo wellness zařízeních. A že prakticky v každém z nich se objeví jeden či dva jedinci, kteří mají zkušenost s růstovými hormony nebo steroidy. Ti ovšem nikoho až tak nezajímají, užívají je pro svůj dobrý pocit. Podobně jako Robert Prudký, který za svou vášeň zaplatil životem.

Jenže i oni ty látky od někoho musí kupovat. Stejně jako všichni vyhazovači, členové ochranek a jim podobní... Prakticky stálí zákazníci spousty dealerů, kteří jsou však šikovně poschovávaní, podobně jako jejich zboží. Drozd si opravdu moc přál někoho z nich chytit, vyzpovídat a konečně se někam pohnout. Jak se dostal doping do těla mladého Marhoula? Kde nakupoval steroidy Prudký? ptal se stále dokola.

Sakra, ulevil si v duchu. Celé to je jeden velký kolotoč, ve kterém se melou náramné prachy... a ty bohužel dokážou zahladit jakékoli svinstvo. Připomněl si Marhoulova otce, kterému by se mohlo podařit synovu aféru zamést do autu, zvlášť bude-li kriminálka pracovat tak pomalu jako doposud.

„Holt budeme muset dál čmuchtat kolem všech zúčastněných, co to půjde,“ promluvil nakonec. „Znovu se ukážeme u Marhoulů a proklepneme si celý ten hokejový tým, hlavně nadějně hochy. Zařídíme další testy a podle výsledků se pak znovu podíváme na

toho nervózního trenéra... jak že se jmenuje... Luňák?" zapátral v paměti a začal se rozhlížet po svém záznamníku.

„Petr Laník,“ napověděla mu inspektorka, která disponovala mnohem lepší pamětí na jména.

„Jo, dík.“ Komisař upustil od pátrání po notesu a skousl si spodní ret. „Jestli v tom dopingu nejel jenom tenhle útočník, a já tuším, že ne, tak bude mít co vysvětlovat.“

„S některým komisařem z výboru proti dopingu by se mohl spojit Jílek,“ nadhodila Mádlová. „V jednání s úřady je moc dobrý. Čím dřív budeme něco mít v ruce, tím dřív můžeme začít na Laníka tlačit.“

„Jo, máš pravdu. No, a teď bychom mohli vyrazit za tou Prudkého přítelkyní, Klárou Kánskou. Je možné, že něco ví, i když se neznali moc dlouho. Rodičům se nesvěřoval skoro vůbec a holky podle nich dost střídal, ale s touhle prý vydržel rekordně dlouho.“

„Půl roku,“ ušklíbala se Mádlová posměšně. „Chudák holka, beztak ji měl jen na sex,“ poznamenala. „Musel to pro ni být strašný zážitek. Takhle mladá, čerstvě zamilovaná, a kluk jí při milování exne v posteli, teda pardon, ve sprše. Brr! Je mi jí líto.“

Martin pohodil rameny. „To sice chápu, ale nemůžeme si hrát na citlivky.“

„To ani nemám v úmyslu,“ opáčila Karin a odložila hrneček od kávy na plastický táč k ostatnímu použitému nádobí. „Zajedeme za ní hned?“ mrkla krátce na hodinky.

„Nevidím lepší program.“

O třicet minut později už parkovali před sedmipatrovým domem, ve kterém žila přítelkyně zesnulého Roberta společně se svou rozvedenou matkou a starším bratrem. Nebyli tady poprvé, ale při první návštěvě byla dívka v tak špatném psychickém stavu, že se to naprosto neslučovalo s jejím výsledkem. Nyní doufali v lepší konstelaci, a když se jim v mluvítku namísto ostražité matky ozval její mladý, třebaže poněkud roztřesený hlas, mrkl Martin na kolegyni a zvedl palec na znamení, že mají nejspíš štěstí.

„Kriminální policie. Omlouvám se, že obtěžujeme, ale potřebujeme vám položit několik otázek ohledně smrti vašeho přítele,“ promluvil empatickým tónem.

Nejprve se ozvalo cosi, co mohlo být táhlým vzlykem anebo snad zaúpěním. Po chvilce napjatého ticha však zaslechli bzukot elektronického ovládání dveří. Mádlová honem uchopila nerezovou kouli a otevřela.

„Díky!“ houkl ještě Martin do mikrofonu a pak už vběhl za inspektorkou do vestibulu.

Pobledlému děvčeti s aureolou kaštanových vlasů, které zoufale volaly po kartáči, už podle prvního pohledu kolovalo v žilách solidní množství lexaurinu či podobného uklidňujícího léku. Nicméně přestože se Klářiny téměř bezkrevné rty v pobledlém obličejí chvěly podobně jako štíhlé prsty, vykukující zpod rukávů dlouhého županu, zdála se být dostatečně při smyslech.

„Dobrý den, slečno Kánská,“ oslovila dívku Mádlová jako první a ukázala svůj odznak, který mladá žena jen krátce přejela zcela lhostejným pohledem. „Můžeme na okamžik dál? Tady na chodbě je dost zima,“ poukázala inspektorka na její domácí oděv a bosé nohy.

Klára přikývla a odstoupila ode dveří, aby mohli projít do předsíně. Vydali se za ní do nevelké kuchyně, jejíž součástí byl i čtvercový stůl přiražený ke stěně a tři židle. Kánská

se do jedné z nich posadila stylem, který připomínal pohyby hadrové panenky, a mdlým gestem ruky naznačila policistům, aby ji následovali.

„Co chcete vědět?“ zeptala se ochraptělým hlasem neomylně prozrazujícím, že za sebou má hodiny a hodiny pláče.

Mádlová si s Drozdem vyměnila pohled, a když z jeho očí vyčetla souhlas, ujala se slova. „Je nám velice líto toho, co vás potkalo, Kláro,“ rozhodla se pro důvěrné osobní oslovení. Současně nasadila vlídný výraz, který příliš často nepoužívala. Martin nestačil zírat. Takhle soucitnou ji snad ještě nezažil, obvykle byla ostrá jako důkladně nabroušená mačeta. Ovšem v případě téhle zničené dívky k tomu neměla pražádný důvod, což musel uznat.

Koutky úst Kánské sjely dolů. „Děkuju,“ hlesla téměř neslyšně. „Je to hrozné, co se stalo... pořád tomu nedokážu uvěřit...“

„To chápu. Snažíme se najít toho člověka, nebo spíš ty lidi, kteří za smrt vašeho přítele nesou nepřímou odpovědnost. A vy nám můžete pomoci.“

Klára na ni upřela vodnaté oči, které s vrstvou řasenky musely být jistě velmi svůdné, nyní však vzbuzovaly pouze upřímný soucit. „Nevím jak, ale ptejte se,“ hlesla mátožně.

„Určitě víte, že Robert hodně posiloval. Netušíte, kam chodil předtím, než začal cvičit v 5P fitnessu, které navštěvoval poslední dobou?“

„On ty fitka dost měnil,“ odvětila dívka poněkud hluše. „Co jsme spolu... teda co jsme byli spolu...“ zachvěl se jí hlas a ona dvakrát popotáhla, než byla schopná pokračovat, „tak pokud vím, vystřídal tři nebo tak nějak. Chodila jsem s ním od listopadu a tohle jsem moc nesledovala.“

„Proč je střídal?“

„V tom posledním se snad nějak nepohodl s trenérem, ale podrobnosti mi neříkal. My jsme se o takovýchle věcech moc nebavili...“

„O čem jste mluvili?“

„No... tak obecně... o všem.“

Drozd si okamžitě domyslel, že mladí milenci, kteří spolu jsou tak krátce, tráví jistě mnohem víc času v posteli než konverzací, a tak se rozhodl dál to nerozvádět. „Jak a kde jste se seznámili?“ změnil téma.

„V jednom tanečním klubu. Dělal tam vyhazovače... on pracoval pro jednu agenturu. Byl na tu práci strašně pyšný...“ Tichý dívčí hlas zněl poněkud monotónně nejspíš kvůli sedativům a v jejím obličejí byla vepsána značná únava.

„Znáte nějaké jeho kamarády?“ zkoušel to přesto dál komisař.

„Ne. Bydlel s nějakým známým, ale když mě k sobě bral, nikdy jsem ho tam nepotkala.“ Ze zřejmých důvodů, doplnil si to Martin. Schůzky za účelem sexu se lépe realizují v naprostém soukromí.

„Nemluvil někdy o lécích, které užívá? O někom, od koho je nakupuje?“

Klára vtáhla roztřesené rty dovnitř a trhaně se nadechla. „Vůbec jsem nevěděla, že měl něco se srdcem, ani že užíval nějaké léky. Nic mi o tom neřekl,“ zašeptala a na okamžik zavřela oči „Je mi tak zle...“ vydechla po chvíli ticha chraptivě.

Drozd s Mádlovou si vyměnili pohledy. Ani jeden z nich se při tom netvářil příliš nadšeně. Zdálo se totiž, že ani tady neuspějí. Kánská a Prudký spolu zjevně čiperně

souložili a ona do něho nejspíš byla i zamilovaná, nicméně o jeho životě toho věděla pramálo.

A tak když od zničené dívky po další půlhodině otázek a nicneříkajících odpovědí odcházeli, cítili oba silné zklamání. Žádné vodítko jim neposkytla, a oni tak byli stále na začátku.

Jakmile Julie došla z kavárny domů, vzala netrpělivě poskakujícího Bufa na dlouhou procházku, během níž nedokázala z hlavy vyhnat divoký rej neuspořádaných myšlenek. Robin se samozřejmě nevrátil a nevolal ani švagr, aby ji seznámil s novým vývojem v pátrání, takže zabředala do stále chmurnějších myšlenek.

Vrátili se po více než hodině a vyhládlý pes se okamžitě rozběhl do kuchyně, čímž dal jasně najevo, že je načase naplnit jeho misku.

„No jasně, prostě chlap, i když ze zvířecí říše,“ pousmála se. „Když jde o jídlo...“ Jakmile zachrastila dózou s psími granulami, Bufův ocásek jako by dostal zásah elektrickým proudem, tak hbitě se rozkmital. Vrhla se na svůj oběd s upřímným nadšením a hned ho začal se spokojeným mlaskáním chroupat.

Julie však oproti němu neměla ani hlad, ani chuť k jídlu, přestože ráno snědla jen necelou půlku banánu. Zbytek pak rovnou vyhodila do koše, protože ji i těch pár soust tlačilo v žaludku.

Vystoupala do schodů pomalou chůzí, postrádající veškerý elán – doufala však, že se jí i přes únavu podaří zdolat pár stránek v překládaném díle. Rozhodla se práci zbytečně neodkládat a zamířila rovnou do šatny.

Když o chvíli později v domácím úboru místnůstku opouštěla, zavadila pohledem o regály s Robinovým šatstvem. Jako by ji k nim cosi táhlo, přistoupila blíž a natáhla ruku k jedné z pověšených košil. Vzlínala z ní vůně jeho oblíbené vody po holení. Julie zabořila nos do hladké látky a zavřela oči. Náhle se jí zdálo, jako by Robin stál těsně vedle ní, tak silně na ni známý parfém zapůsobil.

Její duši však kupodivu nezahalil zoufalý stesk po manželovi... To, co ji svíralo, byl spíš smutek z toho, kam až nechali svůj vztah dojít. Proč to nezačala vnímat dřív? Nebo on? Dnes mohlo být všechno úplně jinak. Nemusela stát sama v jejich šatně ani si vyčítat vadnoucí lásku k muži, kterému dala před oltářem slib, že ho bude milovat do konce svých dní...

Vzdychla a uložila košili zpět na místo. Mimoděk přitom zavadila o ramínko s oblekem tak nešikovně, že z něj na zem s žuchnutím spadlo sako. Při jeho rovnání na věšák si všimla šmouhy na levé klopi. Pokusila se ji otřít a při tom si v kapse všimla přeloženého papíru. Povytáhla ho. Na první pohled to byl nějaký doklad, a když se podívala lépe, zjistila, že je to účtenka z hotelu. Byla ze začátku ledna. Mechanicky ji rozložila a zaznamenala, že na rubu je úhledným písmem napsáno několik slov. Rukopis rozhodně nepatřil Robinovi, což ji přimělo zbystřit pozornost. A jakmile přelétla těch pár krátkých vět očima, ztuhla jako solný sloup a dost dlouho jí trvalo, než konečně pochopila, že jde o vzkaz.

O vzkaz *velmi* osobní.

Vzkaz, který z nejasného podezření udělal drásající skutečnost a z jejího manžela nevěrníka. Z ní naopak nevědomou chudinku, co nemá sebemenší tušení, že jí vlastní muž čiperně zanáší...

Julie rázem zapoměla na práci a do mysli se jí plíživě vetřelo pochmurné prohlášení, které jen před pár hodinami vyslechla od sebevědomého a zřejmě i vševědoucího detektiva Teodora Tecla. „*Podváděná žena je často tou poslední osobou, která se tuhle nepřijemnou skutečnost dozví...*“ Ta věta jí teď rezonovala v lebce a jistě byla příčinou bolesti, která jí začala tepat ve spáncích.

Těch několik slůvek, která v jedinou chvíli rozmetala její manželství na kusy se stejným účinkem, jaký by pravděpodobně měla silná detonace, napsala energickým, dokonalým rukopisem nějaká cizí žena. Ovšem Robinovi cizí rozhodně nebyla... Ten ji naopak musel znát velice dobře, a co hůř, především intimně...

Znovu se pohledem vrátila k usvědčujícímu materiálu, který ji doslova pátil v ruce. „*Robi, miláčku! Byl jsi dokonalý, musím už ale jet. Těším se na příští divokou noc! A díky... tenhle výlet byl tím nejhezčím narozeninovým dárkem... Líbá Tě Tvá Lada.*“ Julie na papír třeštila oči, a až po nějaké chvíli podle jeho vibrací zjistila, jak moc se jí třesou ruce.

Takže je to pravda. Robin jí opravdu *zahýbá!* A trvá to minimálně tři měsíce, spíš ale mnohem déle... Ta představa byla hrozná. To proto se odcizili? Ale co chtěl vyřešit tím, že si pořídil milenkou?

Možná tě prostě už jen přestal mít rád, odpověděla si na své otázky a doslova cítila, jak se vnitřně bortí. Třeba byl ten výstup na plese tou pověstnou poslední tečkou. Zkrátka náhle přišel moment, kdy si Robin uvědomil, že už s ní dál nechce být, a prostě utekl.

Pocítila náhlou slabost v nohách, a tak se ztuhle posadila na podlahu a odložila důkaz Robinovy nevěry vedle sebe.

Panebože, letělo jí myslí. PANEBOŽE! Takhle tedy chutná trpká pravda. Její muž spal bůhvíjak dlouho s nějakou Ladou. Je u ní i teď? A jak je vůbec možné, že ona sama za celou tu dobu nic nerozpoznala?

Znovu uchopila do prstů tu zpropadenou fakturu. Nebylo by lepší, kdyby ji nikdy nenašla? Jenže její nevědomostí by se tenhle krutý a nevyvratitelný fakt stejně nezměnil. A pokud se do té druhé Robin zamiloval, pomyslela si Julie s hořkostí, pak u něho ona už nemá šanci. Jako žena pro něj citovou vazbou k jiné přestala existovat.

Ovšem chtěla by s ním po tomto drtivém odhalení vůbec ještě žít? napadlo ji. Odpověď v tuto chvíli odsunula, třebaže byla celkem nasnadě.

Jak asi ta tajemná neznámá vypadá? užírala se dál. Je mladší a krásnější než ona? Jistěže ano, jak jinak. A kde se vůbec seznámili? Jak často se scházeli? Věděla, že je Robin ženatý?

Rozhodně stála za jeho současným „pracovním vytížením“, kterým vysvětloval své pozdní příchody domů. Podle sumy za ubytování Julie snadno pochopila, že hotel, ve kterém její muž s tou *cizinkou* strávil dvě noci, je na slušné úrovni. Jak dlouho do nějakého podobně vyperáděného zařízení nevzal ji?

Před očima se jí náhle jako na filmovém plátně promítla vzpomínka stará přinejmenším tři čtyři roky. Tehdy se s Robinem zcela impulzivně rozhodli strávit víkend někde, kde ještě nebyli. Vůbec nic neplánovali, sbalili se a jeli, až narazili na romantický penzion v jedné malebné vesničce. Prohlédli si volný apartmán a během okamžiku se jednomyslně shodli, že to je to pravé.

Jejich pokoj byl vzdušný a zařízením připomínal zámeckou ložnici. Postel měla vysoká nebesa a byla obrovská a měkká. Celé to místo bylo jako stvořené k milostným hrám, a Julii s Robinem ihned přepadly nemravné myšlenky.

Robin ji strhl na hrud' a přikryl její ústa svými v náruživém polibku, na který v okamžiku chtivě zareagovala. Líbali se nekonečně dlouho a v Julii doteky rtů a jazyků, které spolu dráždivě dováděly, vyvolávaly chvějivé vlny vzrušení a touhy. Vycházely odkudsi ze středu jejího těla a s příjemným trnutím pak plynuly dál, až ke konečkům prstů. Robinovy ruce vklouzly pod jednoduché tričko a přešly jí po stranách hrudníku až k prsům, kterých se jen lehounce dotkly přes tenkou krajkou podprsenky. I tak to byl dotyk elektrizující a Julie tiše zasténala do Robinových úst.

Hladil ji, hnětl hebkou pokožku, a hledal přitom stříbrný háček na jejích zádech. Jakmile ho nahmatal, uvolnil oblá bílá ňadra ze sevření prádla a s Juliinou ochotnou pomocí jí pomohl z trička. Stála před ním od pasu nahá, bez dechu a uzardělá vášní, rty naběhlé a zrůžovělé. Vpíjeli se do sebe očima, jež vyzařovaly erotickou jiskru, která se v obou tak náhle vznítla. Natáhla k němu ruce a vmžiku ho zbavila nátělníku. Jeho pevně vyrýsované svaly, pokryté kudrnatými chloupky, ji odjakživa přitahovaly jako magnety. Ta prsa, dvě tuhé souměrné oblíny s fialově zbarvenými mužnými bradavkami, v Julii tehdy vyvolala syrovou žádostivost, která ji až palčivě stravovala. Vzhlížela k jeho tváři a pociťovala šimrání v podbřišku, jelikož Robinův výraz neomylně potvrzoval vybičovanou touhu. Vzduch v místnosti doslova žhnul.

Sáhl po opasku a popaměti ho rozepnul. Napodobila ho a vyklouzla ze sukně. Navzájem si pak pomohli od toho oblečení, co na nich ještě zbylo, a opět se k sobě přísáli ústy. Klopýtavě zamířili přes pokoj a klesli na pečlivě ustlanou postel. Robin klouzal dychtivýma rukama po celém jejím těle a ona doteky opětovala, jemně ho kousala do ramene a ochutnávala špičkou jazyka jeho kůži. Nechala ho, aby citlivými prsty našel vlhké, horké a dychtivé místečko, skryté v tmavé houštině chloupků, a začal si s ním laškovně pohrávat. Nadzdvihla boky a maličko oddálila stehna, a on její výzvu okamžitě pochopil. Dráždil ji až na hranici únosnosti a těsně předtím, než vybuchla v divokém gejzíru absolutní slasti, ponořil do její vláčné hloubky jazyk, sál a hladil, jemňounce kousal... Zaťala prsty do jeho vlasů a s trhanými výkřiky se nechala vynést do nekonečných výšin smyslné rozkoše, v nichž se naprosto ztratila. Omámená, zpocená a šťastná pak jen velmi pozvolna nacházela zbytky svého bytí a skládala je dohromady, aby se nakonec ocitla opět ve svém těle, s pažemi rozhozenými, vlasy zcuchanými a očima zářícíma jako dvě hvězdy na noční obloze.

Robin se jí díval zblízka do tváře, četl v ní její uspokojení a usmíval se trochu samolibě, trochu pyšně, a především láskyplně. Cítila jeho tvrdou erekci a náhle věděla naprosto přesně, co chce udělat. S líným zamručením mu přejela dlaněmi po hrudníku a níž, přes břicho až ke slabinám. Uchopila do rukou jeho tuhost, pohladila hladkou kůži i

pulzující žílu a dovádivým, jemňoučkým dotekem přejela přes špičku žaludu. Zaúpěl a trhl sebou, když ten nepatrný pohyb palcem zopakovala a pak ho obkroužila stejně zlehounka, jako by se ho dotýkala peříčkem. Ucítila vlhkou kapičku touhy a rozetřela ji po jemné kůži. Klouzala po ní línými pohyby prstů a fascinovaně sledovala napětí v Robinově penisu i odevzdaný, roztoužený výraz jeho obličeje.

Sklonila se k němu a pohltila ho horkými ústy tak hluboko, až hlasitě zasténal. Dobře věděla, co má rád a jak ho přivede k vrcholu stejně skvostnému, jaký před chvílí připravil on jí. Střídala rychlé a pomalé tahy jazyka, sváděla ho sevřenou dlaní a sála ten mužně vztyčený hrot tak dlouho, až se Robinovo tělo vzepjalo v předzvěsti orgasmu.

„Lásko...“ zavzdychal změněným hlasem, takovým, který mu z hrdla tryskal jen v okamžicích vrcholného vzrušení. „Prosím... ach!“ splynulo z jeho prakticky nehybných rtů.

Vyhověla mu a povolila všechno jeho napětí... Pohltila ho až do poslední kapky a pociťovala radost, že ho dovedla k dokonalému uvolnění a dopřála jeho tělu intenzivní slastné prožitky. Milovala tu naprostou intimitu mezi nimi, ty chvíle, kdy oba věděli, čím druhého nejvíce potěšit.

Takhle to mezi nimi ale bylo hodně, opravdu hodně dávno, uvědomila si s trpkostí v duši, když se opět vrátila do reality. Násilím zahнала vzpomínky na krásné chvíle, které však v tuto chvíli získaly trpkou pachut'. Zklamání, jež se usadilo v jejím srdci, tížilo a pálilo, jako by jí do něho někdo bez varování vrazil rozžhavenou ocelovou kouli.

A ať už za Robinovým tajemným zmizením stálo cokoli, Julie si nyní musela s nelítostnou jistotou přiznat, že jejímu manželství je konec. Pro ni rozhodně. Nedovede se přenést přes tuhle zradu, a to i kdyby Robin svůj tajný poměr ukončil. Už by se mu nemohla nikdy odevzdat a věřit. A vztah bez důvěry je předem odsouzený k zániku.

S námahou se zvedla, a cítila se při tom jako pětaosmdesátiletá stařena. Když člověk dostane tak přímý emoční zásah, jakým provalení manželské nevěry bezpochyby je, dá se předpokládat, že z něj vysaje energii, pomyslela si ponuře. Za každých okolností – a tím spíš za té, že se váš záletný partner už pár dní pohřešuje.

Nevěděla, kam má namířeno, dokud se neocitla ve své pracovně. Usedla na otočnou židli jako náměsíčná, položila prsty na klávesnici a jaksi samovolně zadala do Googlu název hotelu z účtenky. Otevřela webové stránky a chvíli jí trvalo, než našla složku s fotogalerií. Když si přečetla, že kromě čísla má každý pokoj také vlastní název, udělalo se jí skoro zle od žaludku. Ten, který si podle faktury zaplatil Robin pro svou bokovku, totiž dostal jméno *Ohnivá vášeň* a byl laděný do tlumených červených barev. Cílem provozovatele bylo bez debaty vytvořit lehce smyslnou atmosféru, podněcující hosty k erotickým hrátkám.

Rozklikla fotografie zachycující letiště s přehozem karmínové barvy a lampičky s červenými stínítky, jež se rozhodně postaraly o intimní osvětlení. Malá televize přimontovaná na zdi zůstala během oněch žhavých nocí, které zmiňovala neznámá Lada, jistě vypnutá...

Julie si prohlédla také snímky koupelny s rohovou vanou, přímo vyzývající ke společné koupeli zamilovaného páru. Velké nablýskané zrcadlo muselo skvěle odrážet smyslný akt, který si milenci ve vířivé lázni zaručeně a s chutí dopřáli. Nadýchané

ručníky, složené do úhledných obdélníků, svítily bělobou a slibovaly příjemnou hebkost při vzájemném osušování rozpálených těl.

Zhnuseně se od toho všeho odvrátila. „Ten *zmetek*,“ zaklela tlumeně skrz zatnuté zuby. Šok, zklamání a bolest se pomalu začínaly přetavovat ve zlost, což však vítala s povděkem. Vztek byl rozhodně lepší než trápení. V každém případě s ním uměla mnohem lépe pracovat.

Zuřivost, v níž se její rozčarování začalo proměňovat, Julii přiměla vyskočit ze židle a energicky seběhnout do obývacího baru. Byl pravidelně zásobovaný dary známých, kteří nebrali v úvahu skutečnost, že ona ani Robin nepijí tvrdý alkohol. Obvykle ho otevírali pouze v případě, kdy měli návštěvu. Julie nyní trhla dvířky, a jelikož viděla rudě, popadla láhev pravé ruské vodky. Věděla dobře, jak vysoké procento alkoholu obsahuje, ještě nikdy ji však neochutnala. Nebyl k tomu důvod.

Na rozdíl ode dneška.

Odšroubovala uzávěr a jen na pár vteřin zaváhala, než přiložila hrdlo k ústům. Se záklonem hodným zkušeného alkoholika poslala do žaludku velkorysý doušek silného destilátu. Ještě tam ani nedoputoval, a už vytřeštila oči tak, až jí málem vylezly z důlků. Vlastně si byla jistá, že jejich bulvy určitě ční pár centimetrů před jejím obličejem. Juliin jícen vzplál horkým plamenem, který se vzápětí rozšířil do všech vnitřních orgánů. Rozkašlala se, div že jí nepraskly plíce.

Jakmile prudký záchvat skončil, s odporem vrátila láhev s tou ohnivou vodou na polici a zabouchla bar s takovou razancí, až to otřásl celým domem. Rezonující rána přivolala Bufa, který vhopkal do pokoje s halasným, nespokojeným štěkotem.

„Klid...“ zasípala Julie cizím hlasem, načež se zlomila v pase a spěšně vyběhla do chodby. Jen taktak stihla zvednout prkénko na toaletě, a v příštím okamžiku silné ruské pití vykonalo druhou, nedobrovolnou cestu jejím zažívacím traktem. Tentokrát v opačném směru.

Poté, co se vyzvracela, položila čelo na studenou keramiku a několik minut zhluboka dýchala. Kriste pane! blesklo jí mozkiem. Jak někdo může tohle *dobrovolně* pít? Tušila, že její žaludek neprotestoval jen kvůli příliš silné vodce a na vině byly i nervy, ale stejně si řekla, že pokud jde o alkohol, na ten tvrdý si rozhodně zvykat nehodlá. Nikdy.

Zvedla se, opláchla obličej studenou vodou a mokřýma rukama vjela do vlasů, čímž svůj přirozený krátký rozčuch ještě víc rozčepýřila. Pak sáhla pro lahvičku s ústní vodou, aby přebila ošklivou pachůť, která jí zůstala na jazyku. Moc to nepomohlo, ale přece jen se cítila o poznání lépe.

Zničehonic ji přepadlo neodbytné nutkání svěřit někomu svůj trpký objev. Už dříve chtěla zavolat tátovi anebo Michalovi a nyní váhala, zda pro to právě nenazrála ta správná chvíle. Avšak brzy tu možnost zavrhl a rozhodla se vytočit raději Olinino číslo. Ženská duše bude mít pro její situaci určitě mnohem víc pochopení. Kromě toho své rodině dosud neřekla, že byla nucena nahlásit Robinovo pohřešování, a nechtělo se jí zrovna teď všechno vysvětlovat.

Olina její hovor přijala prakticky okamžitě, jako by snad telefon držela v ruce. Což se vzápětí potvrdilo. „Ozýváš se jako na zvanou, právě jsem ti chtěla napsat! Jak je?“

„Ani se neptej.“ Ponurost v Juliině ochraptělém hlase kamarádku vystrašila.

„Co se stalo? Robin...?“ nedokončila otázku v obavě z odpovědi.

„Týká se ho to... Můžu za tebou přijet do ateliéru? Máš chvíli čas?“

Měla objednanou klientku, ale Juliin telefonát jí připadal naléhavý. „Určitě. Klidně hned... Nebo: nemám to tady radši zavřít a zajet k tobě? Nevím, jak na tom jsi...“

„Vezmu si taxi,“ odvětila Julie. Řídit nechtěla. Nikoli kvůli doušku destilátu, který v ní beztak nezůstal, ale spíš proto, že si nebyla jistá, zda to ve svém duševním rozpoložení vůbec zvládne. „Budu u tebe tak za půl hodiny.“

„Čekám.“

KAPITOLA 8.

Drozd seděl za stolem, mechanicky upíjel vlažnou kávu a prsty levé ruky bušil do tvrdého dřeva. Mádlová před chvílí odběhla za Králem, aby ho stručně informovala o tom, jak probíhaly dnešní výslechy, a on se v mezičase pokoušel naplánovat další návštěvy a postup.

Dnes také převzali případ Robina Gity, bude tedy zapotřebí navštívit jeho ženu a všechny blízké přátele či spolupracovníky. Sláma už s nějakými pochůzkami začal, a oni se na to vrhnou zítra, rozhodl se. Byl zvědavý, s čím mladý kolega přijde.

Vzdychl a chystal se zapsat pár poznámek, když ho vyrušilo klepnutí na dveře. Otočil se k nim a spatřil ředitele, který do nich právě strčil hlavu.

„Zdravím,“ kývl Erik úsporným pohybem paže na komisaře.

„Dobrý den,“ odtušil ten.

„Jdu za vámi. Jsem rád, že jste tady,“ vstoupil nadřízený do místnosti a rozhlédl se. Většina Martinových kolegů byla v terénu, takže teď zela prázdnotou.

„Jste tady kvůli bratrovi, že?“ zvedl k němu Drozd oči. „Právě jsem nad tím případem přemýšlel.“

Erik souhlasně pokýval bradou, stočil koutky úst dolů a přešel ke komisařovu stolu. Rozvážným pohybem si přitáhl nejbližší židli a usedl na ni. V jeho tváři byl usazený pochmurný stín. „Jo,“ pravil vážným tónem. „Dozvěděl jsem se, že jste to převzal po Luzarovi.“

„S Mádlovou. Luzar skončil v nemocnici se slezinou... nebo slinivkou... nebo s čím vlastně,“ nakrčil Martin čelo. „Děláme na případu mrtvého kluka, který pracoval pro bratrovu agenturu. Když Luzar odpadl, dal nám major i tohle. Luzarův parták je úplně nováček, potřebuje vedení.“

Erik si odkašlal a potřásl hlavou na znamení, že rozumí. „Vím, že s tím teprve začínáte, ale přesto: neobjevilo se od včerejška něco?“

„Zatím vím jen to, co je v zápise a co nám řekl Sláma. Ten má dnes za úkol poptat se ve STARu, navštívit místa, kam váš bratr pravidelně chodil, a zapátrat mezi lidmi, kteří byli na tom plese. Ještě nedorazil, ale až se objeví, můžu ho za vámi poslat.“

„To by bylo fajn, chtěl bych být v obraze,“ souhlasil plukovník.

„Nícméně zatím vám o moc víc neřeknu,“ pokrčil rameny Drozd. „Ale zajímá mě jedna věc: bratr s manželkou se podle jejího i vašeho tvrzení na plese pohádali. Byly mezi nimi takové rozmíšky běžné?“

Erik se poněkud ošil a zakašlal do dlaně. „No, pozoroval jsem mezi nimi určité... napětí, abych tak řekl. Sama Julie mi včera přiznala, že asi mají... hm... krizi. Aspoň to tak pojmenovala.“

Drozd si skouzl spodní ret a přemýšlivě pokýval hlavou. „Uvidíme, s čím přijde inspektor. Třeba v tom to manželské odcizení hraje roli.“

„Možná,“ přisvědčil Erik s protaženým obličejem.

„Jaký je váš bratr typ? Myslím tím, jak snáší problémy? Nemá třeba sklony k depresím?“ přimhouřil komisař víčka.

„Ten? Nikdy!“ zamítl okamžitě jeho nadřizený podobnou možnost. „Kam míříte?“

„Napadlo mě, jestli by si třeba kvůli zhoršenému vztahu se ženou nemohl chtít sáhnout na život. Takových případů je spousta...“ upřel Martin na Erika zkoumavé oči. „Nerad maluju čerty na zeď, ale musím být realista.“

„To...“ Erik tu myšlenku chvíli zpracovával, než se zhluboka nadechl a pokračoval. „To snad ne... nevěřím tomu. I když,“ bouchl se pak sevřenou pěstí do kolena, „s jistotou to samozřejmě říct nemůžu. Kruci.“

„Každopádně se ještě vyptáme paní Gitové a dalších lidí, a pevně věřím, že brzy pokročíme. Máme sice práce nad hlavu, ale můžu vás ujistit, že se tomuhle případu budeme intenzivně věnovat,“ slíbil Drozd, kterému neušlo znepokojení v ředitelově tváři.

„Jo...“ vypustil Erik z plic vzduch a na okamžik zavřel oči. „Jo,“ dodal pak o poznání tišším hlasem.

Juliin odhad byl přesný: do prosklených dveří Olinina ateliéru se opřela dvaatřicet minut po ukončení telefonátu. Nedokázala se zbavit vtíravého dojmu, že z ní musí stále čpět alkohol, a tak celou cestu taxíkem čelistmi usilovně zpracovávala mentolovou žvýkačku. Nerada by v řidiči vzbudila dojem ženy v domácnosti, která tráví dlouhé dny popíjením, a automaticky tak u něho získala nálepku skryté notoričky.

Přítečce jí vyšla v ústrety zpoza černé plенты, za kterou měla umístěný odřený pracovní stůl mamutích rozměrů. Jeho plochu bezzbytku pokrývalo – kromě fotografických pomůcek – množství propriet, od krabic s lícidly a sponkami až po paruky nebo plyšové hračky. Další hromady nezbytností včetně oblečení, klobouků a jiných doplňků se povalovaly na dvou starých policích a také na podlaze. Společně s několika složenými difuzními deštníky a ostatním vybavením působil celý prostor maximálně chaoticky. Olina se však v tom svém chaosu zřejmě vyznala velice dobře a pohybovala se mezi všemi těmi krámy, jak je Julie odjakživa v žertu nazývala, s obratností kočky.

Ona sama tím nepořádkem kličkovala nesmírně opatrně, aby nedejde neshodila nebo nerozšlápla nějaký drahý kus Olininy pracovní výbavy. Dobře věděla, kolik stojí takové hračky jako speciální studiové blesky, světla – a koneckonců i ty deštníky.

„Ahoj, Juli! Promiň mi ten binec, ale znáš mě,“ pokrčila fotografka rameny a rozhlédla se po pracovně, kde i stěny „zdobily“ háčky s navěšenými tretkami. Pak upřela pátravý pohled na svou návštěvnici.

„Věř mi, že to poslední, co mě teď trápí, je stav tvého ateliéru,“ mávla Julie lhostejně rukou. Když však přitom mimoděk zavadila o jednu ze srolovaných zástěn opřených o zed', rychle zase připažila. „Radši se vmáčknu někam do rohu,“ navrhla.

Olina mlčky pokynula rukou k jediné židli, na níž ležela hromádka jakési tkaniny, vzdáleně připomínající rybářskou síť. Julie ji shodila na zem a posadila se, zatímco kamarádka k sobě přitáhla potlučenou otáčecí trojnožku.

„Jestli chceš kafe, je v té termosce za tebou,“ nabídla Julii. Ta vzala ohmatanou nádobu s ledabyle zašroubovaným uzávěrem na vědomí pouze poněkud prázdným pohledem, ale neposloužila si. Neměla chuť absolutně na nic, natož na slabou instantní kávu, jakou si přítelkyně připravovala.

„Tak co je?“ pronikla k ní slova vyřknutá opatrným tónem, jenž prozrazoval nejistotu.

Chvíli jen beze slova hleděla na Olininy vlasy, sepnuté skřipcem. Když se pak její mlčení prohlubovalo a z Oliny sálalo stále silnější napětí, pochopila, že už by na ni měla přestat tupě civět, jako by ji snad viděla poprvé v životě, a místo toho něco říct. „Robin...“ začala, musela se však zhluboka nadechnout, než dokázala pokračovat, „on má... našel si milenku.“

Olinina čelist maličko poklesla a pak ještě o kousek více, až v užaslém výrazu ukázala zuby. Nepodařilo se jí vyslovit ani hlásku, oči však mluvily za ni. Očividně měla potíže uvěřit tomu, co právě slyšela.

„No, ano,“ promluvila tedy po chvíli sama Julie. „Prostě mi začal zahýbat. A nebyl to asi jen tak nějaký úlet, museli se scházet déle. Jmenuje se Lada.“

„Co... cože?“ vykoktala nakonec Olina. „Jaká Lada? A jak... chceš říct, že byl od soboty u nějaké ženské? To si děláš srandu, ne?“ Překvapení v jejím obličejí bylo tak zřetelné, že by je lépe nedokázal ztvárnit ani ten nejlepší malíř. A nejspíš ani herec.

Julie se zamračila a sklonila tvář. „Nedělám. Tedy ne v tom, že má milenku. Kde je, to pořád ještě nevím.“

„Ach, aha...“ Olina vypadala dokonale rozhozená a ani se nesnažila vnitřní zmatek nějak skrývat. Nejprve jen oněměle zírala před sebe, a až teprve po chvíli se jí podařilo poskládat jakžtakž souvislou větu. „A jak jsi to zjistila... tu nevěru?“ Naklonila se na trojnožce dopředu a měřila si přítelkyni soucitným pohledem.

„Ten blbec zapomněl v jednom obleku fakturu z hotelu, kam tu ženskou vzal. Napsala mu na ni naprosto jednoznačný vzkaz. Prostě normální náhoda, co zase jednou potvrdila, jak krátké nohy má lež.“

„No teda!“ zareagovala Olina poněkud cizím, nakřáplým hlasem. „Hm... Hele, a nemůže to třeba být nějak jinak?“ zaváhala dost nepřesvědčivě. Julie se na ni podívala tak zničujícím způsobem, že raději okamžitě zmlkla a s pokrčením ramen si přikryla ústa rukou. „No nic...“ zamumlala a odkašlala si.

„Dík,“ odvětila Julie suše. „Už jsem se bála, že prohlásíš něco v tom smyslu, že to je nějaké nedorozumění. Anebo podobnou pitomost. To bych už totiž dneska asi vážně nevydýchala.“

„Ne, tak jsem to vůbec nemyslela!“ vyhrkla Ola s omluvným výrazem a impulzivně vztáhla ruku, aby přítelkyni pohládila. „Jsem z toho taky pěkně překvapená a plácám nesmysly.“

„Jo... Mně první šok už přešel, ale stejně se cítím bídně. Taková podpásovka!“

„Souhlasím, fakt sprostá,“ zamumlala hnědovláska. „To je na panáka.“

Julie se nevesele zasmála; zaznělo to skoro jako zaskřípění dost opotřebovaných pantů. „Tak to už tady bylo.“ Pověděla kamarádce příhodu s vodkou a vysloužila si za to další slitovný pohled.

„Víš, co je ironie? Že jsem na to přišla zrovna teď, když Robin zmizel,“ navázala posléze a propletla prsty obou rukou do mřížky. Dlouze se na ně zadívala a pak zlehka zatřepala hlavou, jako by si chtěla urovnat myšlenky. „Zní to hrozně, ale najednou vlastně netuším, jestli vůbec chci, aby se vrátil. Jak na něj zareaguju, když teď vím, že spal s jinou? Že mi lhal, do očí a beze studu? A choval se přitom, jako by se nechumelilo! Připadá mi to,“ rozpojila ruce a zatřepala jimi ve vzduchu v bezmocném gestu, „prostě neuvěřitelné. Hnusné.“

„Však to taky hnusné je,“ souhlasila okamžitě Olina. „Nemáš tady náhodou tu fakturu?“

„Jasně,“ přikývla Julie a sáhla do kapsy bokových kalhot, kam doklad zastrčila, když odcházela z domu. „Tady, podívej.“

Podala Olině složený list papíru. Ta ho přijala a soustředěně se začetla do láskyplných slov, která však měla pro jinou lidskou duši naprosto zdrcující účinky. „To je nechutné,“ odtušila nakonec a vrátila vzkaz Julii. „Zajímalo by mě, jestli věděla, že spí se ženáčem.“

„Dost pravděpodobně. Pořád nosí snubák.“

„Ten si ale mohl vždycky schovat do peněženky, že?“

„Taky pravda,“ uznala Julie, pak však našpulila rty v pohrdavé grimase. „Jenže to mi může být vlastně úplně ukradené, a taky je. Jestli to věděla, anebo ne, ji neomlouvá. A Robina už vůbec ne. Pche!“ plácla se otevřenou dlaní do čela. „Představ si to, on mi nasadil parohy! A já blbá nic nepoznala. Procházel mu to jako nic. A ještě jsem skoro začala mít výčitky, že se poslední dobou nechovám jako správná manželka! Znáš snad větší kozu, než jsem já?!“

Olina si ji chvíli jen beze slova přeměřovala a pak nepatrně zakroutila hlavou. „Doufám, že se nakonec nezačneš z té jeho nevěry obviňovat, když už si tak hezky nadáváš do koz. Což tedy opravdu nechápu. Chybu udělal on, ne ty!“

Namířila prst na fakturu, kterou měla Julie položenou na kolenou. „A tohle mu omlát o hlavu, až se objeví. Začínám si být jistá, že je právě u téhle madam. Beztak se k ní běžel schovat jako kolosální zbabělec, když mu došlo, že to celé bude muset začít nějak řešit... Vlastně,“ vzpomněla si náhle a zaklepala si špičkou ukazováčku do spánku, „ty ses dopoledne sešla s tím detektivem, že? Úplně mi to vypadlo, když jsi volala. Domluvili jste se spolu na něčem?“

„Ta schůzka opravdu proběhla, i když jsem ji na poslední chvíli málem odvolala. Ten Tecl... mimochodem, prý ho mám oslovovat *Teo*,“ zdůraznila jízlivě, „je sebevědomý až hrůza, ego má větší než Afrika... a navíc si myslí, že spolkl všechnu moudrost světa.“

„Ach,“ vydechla Olina zklamaně, „to je vážně škoda. Doufala jsem, že se ti to v telefonu jen zdálo anebo jsi ho zastihla v nevhodnou dobu, a zas až takový protiva nebude.“

„No,“ prohodila zamyšleně Julie a skousla si spodní ret, „jako člověk mi pod nos nejde, to nepopírám. Ale tomu, co dělá, podle všeho asi opravdu rozumí.“

„Takže jste se na něčem dohodli?“

„To ještě ne. Řekla jsem mu, že si to musím rozmyslet.“ Zvedla oči a upřela je do těch druhých, zelených a vyčkávavých. „Ale teď mám dojem, že mu asi zavolám.“

„Pokud si myslíš, že může být užitečný, neváhej. A jestli je blbec, kašli na to. Stejně ti bude jenom předávat zprávy nebo tak. Kromě toho může být jedině rád, že mu platíš, no ne? Třeba Robina popadne za nahý zadek přímo u té Lady, a hodně brzo,“ ohrnula nos. „Vím, že to zní cynicky, ale tobě by určitě udělalo náramně dobře dát mu pěstí. Ne že by to něco vyřešilo, ale znám tě a tuším, jak ses asi rozhodla. To manželství pro tebe tímhle skončilo, nemám pravdu? A pecka do čelisti je jen malá záplata na to, co ti provedl on.“

Julie rozvážně přikývla. „Bingo. S Robinem opravdu končím, tohle byla poslední kapka,“ pronesla potom s důrazem na každou hlásku. „Jen nevím, kdy dostanu příležitost k tomu boxu.“

„Přála bych ti z celého srdce, aby to bylo co nejdříve.“

„Je mi to jasné,“ usmála se Julie, ale úsměv nedosáhl až k jejím očím. Cítila, jak jí pod tíhou únavy poklesla ramena, a tak zaklonila hlavu a promnula si šíji. Mimoděk přitom zavadila pohledem o termosku. Možná by ji teď trochu vzpružila i ta řídká břečka, které Olina tvrdošijně říká káva, „Můžu si nalít?“ zeptala se tedy s palcem namířeným za sebe.

„Vždyť jsem ti to už nabízela. Hrnky jsou...“

„... na zemi,“ dodala Julie, která je už objevila v kartonové krabici, napůl zasunuté pod stolem, spolu se sáčkem cukru a dvěma lžičkami. Sklonila se a jeden z nich naplnila vlažnou tekutinou. Trochu upila, sešklebila obličej a přehnaně se otrásla. „Fuj... Ještě pořád ses nenaučila vařit pořádné kafe. Brrr!“

„Tak ho nepij,“ pokrčila Olina lhostejně rameny, ale z tváře jí přitom nezmizel dobromyslný výraz. „Kdybych si dělala silnější, přivodilo by mi infarkt. A protože tady už nikde nemám ani kousek prostoru na konvici nebo vařič, musíš vzít za vděk tím, co si nosím z domova.“

Julie jen pohodila hlavou a odhodlaně naráz vypila celý obsah hrnečku. Ať už ta káva byla jakkoli špatná, v porovnání s vodkou, kterou okusila doma, chutnala jako nebeská mana.

Rytmický dusot podrážek osamělé běžkyně se v ranním tichu rozléhal skoro stejně důrazně jako údery paliček do napjaté kůže bubnu. Vzduch byl vlhký a chladný, doslova pátil v nose i plicích. Přes noc se citelně ochladilo a počasí příliš nelákalo ani k procházce venku, natož pak ke sportu. Julie ale nutně potřebovala pohyb, něco, co jí z hlavy vygumuje negativní myšlenky.

A proto nyní klusala podél řeky, co jí síly stačily. V uších měla sluchátka s hudbou, která ji nutila bičovat tělo k maximálnímu výkonu. Tahle trasa byla nejdelší ze všech, co střídala, a vybrala si ji záměrně. Chtěla se fyzicky docela vyčerpat, a bylo jí dokonce

úplně lhostejné, že nebe zahalené do kalné šedi hrozí deštěm. Beztak už je zpocená, proč by k tomu nemohla i zmoknout?

Cestička se zatočila doleva spolu s meandrem řeky a vedla Julii dál chatovou osadou mezi zahrádkami velikosti dlaně, v nichž se při zemi plazila řídká mlha. Ta ostatně stoupala i od vodní hladiny, jejíž nezaměnitelnou vůni Julie vždy milovala a nasávala ji s chutí jako vzácný parfém.

Dnes však bylo všechno jaksi jiné. Euforie spojená s vyplavenými endorfiny se stále odmítala dostavit, přestože se ani trošku nešetřila. I přes ranní chlad byly její svaly prohráté tělesnou námahou, ale úleva, kterou jí měla přinést, byla na míle vzdálená. Měla chuť hlasitě vykřičet své rozčarování nad tím, jak její těžce zkoušená psychika odmítá všechny pokusy nějak zmírnit tlak, který jí svírá duši.

Ke zklidňujícím tabletám se uchýlit v žádném případě nehodlala. Měla je pro všechny případy v lékárnice, ale obvykle si po nich připadala jako těžkopádná marioneta, vedená opilým loutkářem. Měnily ji v otupělou bytost s prázdnými očima a zpomalenými pohyby, což nebylo nic, o co by stála. A její situaci by chemické ošálení mysli beztak nevyřešilo...

Hnala se tedy umanutě dál, podobná štvané zvěři, a odmítala ve svém drásavém výkonu polevit. Pokud však doufala, že uteče vlastním myšlenkám, hluboce se mýlila. Zůstávaly tvrdohlavě uvnitř jejího mozku, v němž hlodaly jako desítky malých nebozízků.

Robin zmizel před čtyřmi dny a dosud po něm nebylo vidu ani slechu. Policie byla bezradná, což jí skleslý Erik přišel říct osobně včera večer. Neměla nejmenší ponětí, kde by ještě mohla pátrat. Jeho mobil se nedal vystopovat a ani z jiného čísla nikoho nekontaktoval, aby se pokusil vysvětlit své zmizení. Šance, že se objeví živý a zdravý, se každou hodinou zmenšovala.

Julie z nějakého vnitřního popudu Erikovi neřekla, že se dozvěděla o Robinově nevěře, a to i s vědomím, že by policistům nové vodítko mohlo pomoci. Chtěla s tím ale ještě chvíli počkat, alespoň dokud něco nevypátrá Teo. Tomu z důvodu, který si sama nedovedla vysvětlit, důvěřovala mnohem víc než státním bezpečnostním složkám.

Ještě z Olinina ateliéru detektivovi zavolala a během dne mu na domluvené místo přivezla manželovy nejnovější fotografie i tu nešťastnou fakturu. Chvíli předtím, než se na schůzku vydala, si také pečlivě prohlédla Robinův diář i stolní kalendář. Jistěže, bylo to nízké. Ale jeho nevěra neméně, a právě to jí dodalo odhodlání. Navíc se tohle vměšování do soukromí záhy ospravedlnilo, neboť v diáři narazila už v prvních poznámkách ze začátku roku na pravidelně se opakující schůzky s kýmsi skrytým pod iniciálami LN. Nedalo velkou práci si domyslet, že L je Lada a N počáteční písmeno jejího příjmení. A toto LN našla v diáři také u data shodujícího se s dny uvedenými na účtu z hotelu, což jí s nemilosrdnou jistotou potvrdilo, že se opravdu neplete. Objevila další nezvratný důkaz Robinova cizoložství...

Setkání s tou ženou proběhla celá řada, vlastně neminul týden, v němž by ji Robin minimálně dvakrát neviděl. Julii se chtělo zvracet i přesto, že měla docela prázdný žaludek. Znechucení nad manželovou nevěrou zjevně vyvolávalo podobné příznaky jako dvanáctníkové vředy.

Poslední LN bylo v diáři poznačeno právě u uplynulé soboty... Tedy v den plesu. Julie nechápavě hleděla na Robinovo písmo a krčila čelo usilovným vzpomínáním. Vždyť v sobotu nevystrčil paty z domu až do večera! uvědomila si vzápětí. Znamená to snad, že se se svou milenkou sešel až... *na večírku?*

Bože! To měl skutečně takovou drzost, že ji přivedl své ženě až pod nos?! Potkaly se tam? Byla to některá z těch, které se Robina držely jako veš košile? A... co když byli nakonec domluvení, že spolu ten večer utečou?!

Proboha! zhrozila se. Nejspíš to celé bylo mnohem horší, než se domnívala. Na co všechno ještě přijde? Pak už však neměla čas na další úvahy, a vyzbrojená informacemi a podklady, které Teodor potřeboval, odjela do restaurace, kde se měli setkat.

A nyní, zatímco její tenisky ukrajovaly metry z trasy, kterou si dnes vytýčila, přehrávala Juliina paměť celý jejich rozhovor. Druhý, nebo vlastně čtvrtý, pokud bude počítat i ty telefonické.

„Co hodláte dělat?“ zeptala se Tea poté, co mu vše předala. Seděli u čtvercového stolku hned za dveřmi nad vychladlou a kyselou kávou, která byla snad ještě odpornější než ta Olinina.

„Svoje metody zásadně a nikomu neprozrazuji,“ přimhouřil víčka, aniž z Julie spustil rentgenový pohled. „Musíte mi věřit. S tímhle,“ máchl rukou s prsty roztaženými do vějíře nad tím, co před chvílí položila na stůl, „se vám určitě ozvu hodně brzo.“

Dívala se na něho a měla pocit, že se její oči zastavily o neviditelnou, zato pevnou skálu. Kupodivu ji dnes ničím nerozčilil, a ona se nad tím musela se špetkou nevěřícného úžasu pozastavit. Z Tecla v tuhle chvíli naprosto jasně vyzařovalo cosi, co by asi nejlépe popsala slovy *klidná síla*. Vnitřní sebejistota a rovnováha toho muže na ni měly najednou zvláště uklidňující vliv. A rozhodně ji utvrdily v přesvědčení, že to on, nikoli policisté, má největší šanci zjistit, co s Robinem vlastně je, kam a proč se tak náhle poděl... A v duchu vyslala k nebesům děkovnou modlitbu za skutečnost, že Olinin partner tak rád hraje fotbal.

Julie přeběhla úzkou dřevěnou lávkou, která tvořila vkusné přemostění nad napůl vyschlou strouhou, a ucítila přitom, jak se lehce zhoupla pod její vahou. Pokračovala až k sousoší z několika kusů přírodní žuly, což bylo místo, kde se vždy obracela na zpáteční cestu.

Uplynulo dalších pět minut, když jí na obličej dopadlo několik chladných dešťových kapek. Tu, která přistála nad horním rtem, automaticky slízla. Pohlédla vzhůru k šedivým oblakům, díky nimž se zdálo, že se obloha přiblížila o pořádný kus k zemi, a pomyslela si, že dešti se asi skutečně nevyhne. Mrak, který jí visel přímo nad hlavou, se zbarvil do zlověstně temného odstínu – byl tak nacucaný vodou, až se zdál skoro černý. Zvedl se i studený vítr a Julie při jeho poryvech pocítila chlad, který jí pronikal skrz oblečení na potem zvlhlou kůži.

Zrychlila, odhodlaně sklonila hlavu k zemi a přidala na iPodu hlasitost. Hudba jí vibrovala v uších a duněla mozkiem, a izolovala ji tak od okolního světa stejně spolehlivě jako vysoký betonový plot.

Když doběhla k brance s klíčem připraveným v ruce, přehánka už zuřila v plné síle a ona byla promočená doslova na kost. V předsíni se vysoukala z čvachtajících tenisek,

vytáhla z uší sluchátka a odložila přehrávač, zasunutý do voděodolného pouzdra, na komodu. Pak ze sebe se značnou námahou stáhla bundu i kalhoty, které by mohla ždímat. Zbavila se také mokrého trička a prádla a nechala všechno ležet v jednom chumlu na dlaždicích.

Nahá a s husí kůží vyběhla do koupelny, kde se hned zavřela ve sprše. Strávila tam více než čtvrt hodinu a nechala se hýčkat příjemně teplou vodou i vůní citrusového sprchového gelu. Neměla sebemenší chuť vylézat ven, ale rychle postupující únava ji k tomu nakonec přece jen přinutila. Zavřela kohoutky a sáhla po ručníku.

V županu a s turbanem na čerstvě umytých vlasech sešla do kuchyně, nalila do mixéru vodu, odměřila dávku proteinového prášku a přidala oloupaný banán. Zmáčkla tlačítko a čekala, dokud se směs důkladně neprošlehá. S vysokou sklenicí se uvelebila v rohu sedačky a položila nohy v teplých ponožkách na konferenční stolek. Vypila koktejl téměř na jeden nádech, pak se pohodlně natáhla na záda, vtlačila hlavu stále omotanou ručníkem do měkkého polštářku a zavřela oči, protože jí víčka náhle příliš ztěžkla. Cítila, jak její unavené svaly vláční a přetažená mysl se pozvolna otupuje.

Poddala se tomu, protože jí bylo jasné, že teď nedokáže posbírat dostatek vůle, aby vstala a šla dělat něco smysluplného. A spánek jí snad pomůže načerpat potřebné duševní síly...

Pokoj se zataženými roletami halila hustá měkká tma, kterou ředilo jen mihotavé světlo dvou svíček, umístěných na polici nad postelí. Ve vzduchu, který se zdál hutný a těžký, se vznášela vůně vosku, smísená s nezaměnitelnou stopou čerstvého potu. Potu, který vyvstane na kůži při ohnivém spojení dvou těl, muže a ženy, ve smyslném tanci starém jako lidstvo samo. Zmuchlané bílé příkrývky jen zčásti a nedbale zakrývaly vzájemně propletený nahý pár.

Měla dojem, že ten obrázek vidí z výšky, jako by se dívala na cizí tělo, nikoli na své vlastní. Avšak zároveň dobře věděla, že to je opravdu ona, kdo leží na měkké matraci v pevném objetí silných mužských rukou. Možná to sladké vyvrcholení, ke kterému ji před chvílí zkušeně přivedla jeho smělá a dychtivá ústa, způsobilo, že se její duše vznesla do výšin a ona samu sebe vnímá ve dvou rovinách. Ale i přesto, že by teď měla být ukojená a lehká, stále ještě neměla dost. Potřebovala víc... mnohem víc!

S nejasným rozladěním ve svém lůně stále cítila neodbytné pulzující vzrušení a touhu. Chtěla, aby si ji vzal živočišně, tvrdě, aby ji celou naplnil svou pevnou tuhostí a... dělal si s jejím tělem všechno, co by ho jen napadlo. Ano, toužila po tom, aby ji ovládl, zcela bezpodmínečně a nemilosrdně. Aby bral, plnil její ženství, drtil ji rukama a vnikal do ní, zas a znovu, aby cítila jeho nadvládu a moc...

Bože, připadalo jí to tak zvrácené!

Ale zároveň vzrušující...

Přímo se roztékala dychtivostí, když pomyslela na to, jak jí má plně ve své moci. A on, jako by četl její myšlenky, se s hříšným úsměvem nadzvedl a její paže se náhle ocitly v jeho zajetí. Vůbec nevěděla, jak k tomu došlo, ale o okamžik později měla zápěstí

připoutaná svými punčochami ke kovovému čelu postele. Utáhl uzel, ale nebolelo to. Pouze tím rozdmýchal ještě divočejší a syrovější touhu, kterou už nedokázala snést.

Hlasitě zasténala, snad i vykřikla jeho jméno. Netušila, natolik byla pohlcena nutkavou potřebou opět vyvrcholit, tentokrát však úplně jinak než poprvé. Vůbec by jí nevadilo, kdyby jí svázal i nohy, kdyby s ní zacházel hrubě a drsně. Naopak. Jen pouhá ta myšlenka způsobila, že celá tála a srdce jí bušilo podobně jako to neklidné, rozjitřené místečko ve středu jejího těla.

Trhaně se nadechla. „Dělej... si se mnou... co chceš...“ splynulo jí pak ze rtů chraptivě, skoro neslyšně. Avšak velmi, velmi dychtivě.

„Ano?“ zaleskly se ve slabém světle jeho sněhobílé zuby. Vlasy mu padaly do čela a z temných očí sršely doslova ďábelské blesky.

Ano, ano, ano! Vyslovila to nahlas, anebo to byla jen myšlenka? Tak či onak, on pochopil. Líně se nad ni sklonil a potěžkal v dlaních její ňadra. Pak na jedno z nich zaútočil dravými ústy a uvolněná ruka sjela k jejímu podbřišku. Bez varování do ní pronikl dvěma prsty a dráždil ji rychlými pohyby tam a zpět, rytmicky jimi klouzal dopředu a dozadu a palcem přejížděl přes naběhlý vrcholek, hořící nezvladatelnou potřebou brát... a brát... Nechat se přivést k naprostému zatemnění mysli. K šílené a osvobozující extázi, přebíjející všechno ostatní, myšlení, city i rozum...

Zmítala se pod jeho hbitýma zkušenýma rukama, unášená záplavou pocitů a ponořená do vln prudce erotického zážitku jako do teplých vod jižního oceánu. Nicméně jí stále něco zásadního chybělo... jen nedokázala přijít na to, co.

Vzhlédla – a v tutéž chvíli zvedl obličej i on. Julie se očima vpila do Teodorova rozžhaveného pohledu a ve stejný okamžik se zděsila. Její tělo zmítané touhou a vášní jako by se zničehonic napjalo a mysl rozjasnila.

Proboha...ona – a Teo?

Během jediné vteřiny se probudila.

KAPITOLA 9.

Drozd s Karin svištěli ulicemi města, ačkoli žádný velký spěch neměli. Drozd jezdil takhle svižně pokaždé a jeho kolegyně mu místo za volantem ochotně přenechávala, protože ho řízení bavilo mnohem víc než ji. A ona věděla, že je bravurní řidič, se kterým je ve voze v bezpečí. Za tři roky se ani jednou nedostali do situace, kdy by vedle něj, na sedadle spolujezdce, cítila obavy.

Chtěli si promluvit s Julií Gitovou, ale nezastihli ji doma a telefon jim také nezvedla. A tak se předtím, než to u ní zkusí znovu, vydali za Jiřím Marhoulem, kterého hodlali tak trochu znervóznit čerstvými informacemi.

Pavel Jílek se projevil jako vynikající vyjednávač. Dokázal rychle zajistit komisaře z antidopingové komise, který bez průtahů vyzval k testům na zakázané látky další členy z klubu Racků. Ty už proběhly a nyní se pracovalo na jejich výsledcích. Bylo mrzuté, že akreditovaná laboratoř v Česku před několika lety ukončila činnost, a tak se vzorky musely poslat do Německa. Nicméně Drozd neváhal a domluvil se s Pluháčkem, aby sáhl do svých kontaktů, kterých měl z let své kulturistické slávy na správných místech

spoustu, a pomohl jim. A trenér mu pomoc bez váhání přislíbil, takže mohli doufat, že se výstupu z testování dočkají dříve než do obvyklých dvou týdnů.

Hráče kriminalisté vytipovali poté, co jich několik vyslechli, a opětovně hovořili i s trenérem Laníkem. Komisař z Antidopingového výboru s nimi na rozdíl od kouče bez potíží a ochotně spolupracoval, což uvítali. Doufali, že se dočkají kýženého výsledku a budou moci udeřit na sponzora klubu a všechny zúčastněné s něčím, co bude mít určitou váhu. A více nezletilých nadopovaných sportovců v jednom týmu by už ji mít rozhodně mělo.

Zatím však byli jak Drozd, tak Mádlová probíhajícím vyšetřováním spíše otrávení. Oběma připadalo, že veškeré jejich snažení se rovná velké tlusté nule, a cokoli dosud udělali, bylo jako rána do prázdna. Přemýšleli s celým týmem o případu zleva i zprava, až se jim mozky vařily v hlavě a z uší jim šla pára, ale nemohli se dopídit ničeho konkrétního, žádného důkazu, který by ukazoval na lidi, kteří dopovali Marcela Marhoula anebo dodávali nebezpečná anabolika Prudkému. Netušili ani, zda jde o stejnou skupinu, či dva různé zdroje.

Zrovna tak neměli jediné vodítko, které by je nasměrovalo k nezvěstnému Gitovi. Ten, jak se zdálo, zmizel beze stopy a bez důvodu. Což však nedávalo smysl. Všechno má nějakou příčinu, říkal si Martin. Jen je potřeba ji odhalit.

Karin se ve svém sedadle protáhla, co jí to omezený prostor auta dovoľoval, a dlouze zívla. „Co tvůj trénink u Pluháčka? Budeš k němu chodit?“

„Mám přece koupenou permanentku. Nemůžu si dovolit rozhazovat svou mizernou výplatu jen tak do větru,“ opáčil.

„No, myslela jsem, že jsi z něho třeba už vytáhl všechno potřebné,“ mínila líně. Oba věděli, že tato konverzace vznikla spíš kvůli snaze zvednout náladu, kterou měli díky stagnujícímu případu na bodu mrazu. Cokoli bylo lepší než stále dokola přemítat nad tím, jak se jim nedaří.

„Proto jsem si tu permici nepožíval. A navíc nikdy nevíš, jaké informace z lidí ještě můžou vypadnout. Mimoto se s ním dobře povídá, je to zajímavý kolík. Svéráz, ale klobouk dolů, dokázal toho v životě fakt dost. A něco mi říká, že ještě dokáže.“

„A co tvůj tréninkový plán?“

„Udělá mi ho.“

„Sám velký Pluháček, jo?“ zasmála se a prohrábla rukou simulující hřeben hřívu světlých vlasů, které dnes výjimečně neměla stažené do gumičky. „Anebo snad některá ta výstavní kočka, kterou zaměstnává za barem? Určitě jich tam má víc.“

„Domluvil jsem se s ním osobně,“ přešel záměrně její poznámku o sexy dívkách. „Zjišťuju s hanbou, že cvičím roky, a stejně mám mezery.“

„No to snad ani není možné!“

„Jen se mi posmívej. Nemůžu stíhat všechno a do Supermana mám taky daleko. Ačkoli mi lichotí, že máš opačný názor.“

„A to jsem řekla kdy?“

Pouze po ní šlehl výmluvným pohledem, který ji přinutil k hlasitému a patřičně pohrdlivému odfrknutí. To už však přijížděli k dvoupatrovému domu patřícímu muži, kterého právě jeli – dle jeho vlastních slov – obtěžovat. Marhoulova vila měla už na první

pohled vzbuzovat závist sousedů i kolemjdoucích. V Drozdovi i Mádlové ale vyvolala maximálně opovržení nad zřejmou povrchností jejího majitele.

„Tak hurá,“ zabručel komisař, když zastavil vedle luxusního BMW naleštěného tak, jako by teprve před pár minutami vyjelo z myčky. Což bylo dost dobře možné. „Pojďme do jámy lvové.“

„Tsss...“ sykla Karin. „Tihle duševní ubožáci závislí na svém egu a takzvaně legálně nakradených milionech mě nevyvedou z míry.“

„To rád slyším,“ odušil Drozd polohlasem, načež křepce vyskočil z vozu a očima přehlédl meruňkovou fasádu a okna dekorovaná o odstín světlejšími šambránami. Všechno na tomhle domě mu připadalo jaksi zbytečně vyumělkované a on byl rád, že v ničem podobném sám nebydlí.

Dveře jim přišla stejně jako při předchozí návštěvě otevřít zaoblená šedesátnice, která Marhoulovým dělala hospodyni. I tohle Drozdovi připadalo poněkud ujeté. Proboha, vrací se snad společnost do devatenáctého století? Někteří nabubřelí pošukové se tak rozhodně chovají, pomyslel si s nechutí.

„Dobrý den, potřebujeme si znovu promluvit s panem a paní Marhoulovými,“ pozdravil však neutrálně, když se ženě připomněl služebním odznakem. Proti téhle paní koneckonců vůbec nic neměl a navíc to s takovými zaměstnavateli pravděpodobně neměla zrovna nejjednodušší.

„Dobrý,“ povzdechla nyní, jelikož asi dobře věděla, jak na kriminálku její domácí pánové nahlízejí a co si zase vyslechne. „Tak pojd'te dál. Zatím se posaďte, ohlásím vás.“

„Jako někde na ministerstvu,“ ucedila Mádlová skrz sevřené rty, když se žena ocitla mimo doslech. Oba dva se usadili na kožené pohovce v mramorem dlážděné hale o rozměrech průměrného jedna plus jedna.

„To jo,“ přikývl komisař, natáhl nohy před sebe a vytáhl zápisník, který s přehnanou obřadností položil na stůl.

Po chvíli se opět objevila plnoštíhlá hospodyně a s poněkud nejistým úsměvem jim sdělila, že manželka pána domu je zdravotně indisponována. Bude se jim tedy věnovat pouze on sám, až dokončí práci, kterou má rozdělanou.

„Jejich syn je doma?“ optal se Drozd.

„Ne, odešel na trénink.“

„Aha,“ pozvedl Martin obočí. Doping nedoping, chlapci to v přípravě na mistrovství nebrání. „Tak děkujeme, počkáme,“ dodal.

„Přinesu vám něco k pití,“ odvětila ještě barokně tvarovaná dáma a za okamžik před ně postavila karafu s vodou a skleničkami. Tiše se vzdálila a Drozd si pomyslel, že mezi její povinnosti v téhle domácnosti nejspíš patří být co nejméně nápadná.

„Tomu říkám pohostinnost,“ ušklíbla se Mádlová na půl úst. „Beztak dostala příkaz natočit ji z kohoutku a oni sami pijou přinejmenším evian.“

„Spíš šampaňské a whisky. Podle politických projevů tohoto chlapa bych usoudil, že je většinu času lehce v rauši, jinak by nemohl veřejně vykládat ty zhovadilosti, co z něho padají,“ odušil stejně tlumeně komisař.

Trvalo téměř patnáct minut, než se Marhoul uráčil přijít. Inspektorka už netrpělivě podupávala nohou do naleštěné podlahy a poposedávala, zatímco Drozd se zabořil do

měkké kůže a zavřel unavené oči. Když místností třeskl panovačný hlas, trhl sebou a přistihl se přitom, že neměl daleko k dřímotě. Narovnal záda a promnul si rozevřenou dlaní tvář.

„Co zase chcete?“ nenamáhal se s pozdravem ani žádnou zdvořilostní frází Marhoul. Jeho zapadlé hnědé oči téměř bez řas, zato s odulými víčky, sršely nepřátelstvím. Vlasy mu z čela ustoupily už dávno a to, co na jeho lebce zůstalo, bylo strojkem ostříhané hodně nakrátko. Nos připomínal zobák dravého ptáka a ani povislá brada se zamračenými vráskami okolo sevřených rtů mu na přitažlivosti nepřidávaly. Ani zamlada nemohl být žádný krasavec či sympaták, a tak si úctu a snad i přízeň okolí, obojí falešné stejně jako jeho zuby, musel patrně odjakživa kupovat. Díky práskanému tatíčkovi a vlastní kluzké povaze se mu to bezpochyby dařilo... Mimo jiné i tím, jak perfektně se naučil pouštět na ostatní hrůzu. Slabší povahy jistě s přehledem udolal, nikoli však Drozda s Mádlovou.

„Proč hned taková příkrost? Přišli jsme si jen trochu popovídat,“ pronesl komisař s tak nevinným výrazem, až Karin málem vyprskla. Už posledně totiž zaznamenala, jak silně jeho zdánlivě milé vystupování Marhoula dráždí. Výrazné rýhy u očí i na čele se mu nyní ještě více prohloubily a politikův obličej začal nabývat podoby šarpeje.

Bože, ten je ale ohyzdný, napadlo Mádlovou. Když se takhle spojí ošklivost s arogancí, je to skoro vražedný koktejl...

„Na rozdíl od vás nemám čas na nějaké klábosení!“ odsekl Marhoul. „A nadto musíme počkat, než přijede můj právní zástupce! Do té doby neřeknu ani slovo.“

„Beze všeho,“ odtušil Martin hlasem připomínajícím tekutý med. „Vaší ženě prý není dobře. To nás velice mrzí,“ prohodil pak konverzačně. Z jeho tónu však bylo patrné, jak lhostejný mu stav paní Marhoulové ve skutečnosti je.

„Má migrénu,“ zavrčel starší muž.

„Ach, to je nepříjemné,“ pronesla inspektorka stejně jako Drozd naprosto nevzrušeným tónem. „Asi je rozčilená nespportovním počínáním svého syna, předpokládám. Jako bývalou reprezentantku ji jeho dopování dost rozhodilo, že?“

Marhoul po ní mrskl ledovým pohledem plným odporu a mlčky přešel k vysokým skříňkám z leštěného dřeva poblíž francouzských oken. Jednu z nich zprudka otevřel. Vytáhl láhev Martellu XO a broušenou sklenici, do které nalil na dva prsty temně zlatého destilátu. S potouchlým výrazem se pak obrátil k návštěvníkům. „Bohužel jste ve službě, takže vám nic nabízet nebudu. A kromě toho, do zdravotních potíží mé ženy vám absolutně nic není,“ zamračil se na Mádlovou. Karin jen trhla rameny a dál se tvářila dokonale blahosklonně, jelikož tušila, že právě to Marhoulovi nadzdvihne mandle nejvíce.

Přešel i se svým pitím přes místnost, usedl do pohodlného křesla a natočil se k policistům bokem v odmítavé póze. Všichni tři mlčeli, zatímco on povýšenecky upíjel a kriminalisté si s notnou dávkou opovržení mysleli něco o duševním mrzáctví a sociální demenci.

Ticho přerušil až domovní zvonek, a jakkoli byl jeho zvuk decentní, zapůsobil v tu chvíli velmi rušivě. O okamžik později se ozvaly téměř neslyšné kroky hospodyně, která přichozímu pospíchala otevřít. Po chvílce se již v hale zhmotnila vysoká hubená postava

advokáta v elegantních brýlích a luxusním obleku. Třímal nezbytný kožený kufřík a přeměřoval si kriminalisty značně ostražitým způsobem. Své povolání měl doslova vytetované na čele a nepomohlo by, ani kdyby na sobě měl jen bederní roušku a v ruce držel trs banánů.

Nejprve se poměrně srdečně uvítal s Marhoulem, odmítl nabídku koňaku a objednal si kávu. Teprve pak se strohým pozdravem určeným návštěvníkům přešel k sedací soupravě a vzal místo po boku svého klienta. Když byl obsloužen, vhodil do svého espressa delikátním pohybem kostku cukru, zamíchal ho a suše vyzval Drozda s Mádlovou, aby osvětlili důvod své návštěvy.

„Když dovolíte, budeme se obracet přímo na pana Marhoulu,“ pozvedl Drozd bradu způsobem, kterým dal jasně najevo, že se nehodlá nechat vyvést z míry.

„Jistě,“ odtušil studeně právník a stiskl rty do uzoučké čárky. „Ovšem já budu rozhodovat o tom, na co odpoví, a na co nikoli.“

„Pane Marhoule,“ ignoroval jeho nadutou poznámku komisař a zadíval se na téměř plešatého politika. „Vy sponzorujete klub Racků...“

„Tak to je omyl,“ odsekl pánovitě. „Finanční podporu týmu má na starosti firma mojí ženy...“

„... kterou jste na ni přepsal teprve před několika měsíci,“ konstatovala Karin suverénně a zapíchla do něho ostrý pohled.

„A co má být? Je to snad nějaký přečin? Naopak, po právní stránce je to zcela v pořádku,“ vložil se do hovoru vysoký hubený muž, v jehož dlouhých kostnatých prstech vypadal křehký šálek z tenoučkého porcelánu poněkud nepatřičně. „Pan Marhoul přerušil všechny obchodní aktivity a věnuje se plně své práci pro tento stát.“

Státu by rozhodně prospělo, kdyby se vrátil ke svému bezcharakternímu podnikání, pomyslel si Martin, ale pochopitelně mlčel. Místo něho promluvila opět Mádlová. „No, já bych řekla, že tyhle své aktivity pouze přesměroval na nejbližšího člena rodiny a za nitky tahá dál sám.“

„Na tom snad nezáleží, ne?“ přiostril se Marhoulův tón. „Půjdete konečně k věci?“

„Jistě,“ předklonil se Drozd dopředu a tvrdě se na něho zadíval. „Váš syn není jediný velký talent v týmu, že? Podle výpovědí kluků, co u Racků hrají, je snad ještě větší nadějí pro vrcholovou reprezentaci gólman. Stanislav Pásek. Kluk, kterého objevili na okresním přeboru někde v ‚horní dolní‘ a přetáhli sem do města. Má obrovský talent. Sponzorujete – tedy pardon, společnost vaší ženy sponzoruje – nejen tým, ale speciálně i tyhle hochy. Je to tak?“

„Je, a co má být? Na tom není nic nezákonného!“ Marhoul do sebe hodil další doušek koňaku.

„Není, samozřejmě. Ale ačkoli jste firmu nedávno převedl na svou manželku, velmi dobře víte, jak důrazně minimálně ty dva kluky podporuje. S Laníkem komunikujete podle jeho slov výhradně vy sám.“

„A?“ zatvářil se dotázaný nepřístupně.

„Taková podpora stojí dost peněz, ne? Oblečení a výbava, výživa plus další doplňky, trénink, tohle všechno... Váš syn je jedna věc, u toho je to pochopitelné. Ovšem Pásek je vám naprosto cizí. Pochází ze sociálně dost slabé rodiny. Matka zemřela zhruba před

dvěma roky a má ještě dva mladší bratry. Celou rodinu živí otec, který si ale jako dělník moc nevydělá. Finančně toho kluka v žádném případě zaštitit nemůže, takže celý jeho trénink a kariéra závisí pouze na vašem sponzorství. A vy víte dobře, že to nejsou malé částky. Jakou máte motivaci?“

„Co je vám po tom?! Zdá se mi, že považujete dobročinnost za zločin!“ Politik tu větu vyplivl s notnou dávkou vzteku.

„Dobročinnost?“ Mádlová se ostře, krátce zasmála. „Ale no tak, co to na nás hraje? Spíš s tím klukem nebo jeho otcem máte sepsanou pro vás velice výhodnou smlouvu, že až se ocitne v NHL nebo podobně vysoké soutěži, potečou do vaší kapsy z jeho výdělků tučné provize.“

Upřel na ni pohled plný zloby. „Do toho vám absolutně nic není! Byznys je byznys, tečka. Klukovi jen vypomáhám, jinak by neměl šanci uplatnit svůj talent a skončil by někde ve fabrice jako ten jeho fotr! Všechno, co pro něho dělám, je hodné ocenění, a ne vašich nemístných připomínek! Navíc dost riskuju. Pokud si třeba přivodí nějaký úraz, který mu další kariéru znemožní, vezmu si na něm co? Nic. Vidíte to příliš jednoznačně, dámo! A co se mi už vůbec nelíbí: nasazujete mi psí hlavu!“

Tak to naprosto není potřeba, blesko jí myslí. Tu vlastníš od narození.

„Mno, v tomhle sice můžete mít pravdu, nicméně jaksí nepochybuju, že i případný úraz nebo jiné komplikace máte s Páskem smluvně dobře ošetřené. To riziko nebude tak velké, jak tvrdíte,“ odtušil Drozd a studeně se na Marhoula zadíval. A hned pokračoval: „Kromě toho nutno podotknout, že už teď je ten váš byznys tak trochu v ohrožení. To, jak na povrch vyplula aféra se zneužíváním zakázaných látek vaším synem, pro jeho kariéru a potažmo pro vás představuje celkem problém, nebo se snad pletu?“

„Jsou to jen nepodložené a nafouklé fámy novinářských tlachalů! A ještě nejsou k dispozici výsledky vzorku B!“ vyštěkl Marhoul.

„Jenže je vysoká pravděpodobnost, že budou totožné s těmi prvními,“ usadil ho Drozd. „Koneckonců byly získány při stejném odběru jako ty áčkové!“

„Je příliš předčasné něco takového tvrdit,“ vstoupil do dialogu právník s přísně staženým obočím. Komisař se na něho zadíval s neskrývaným odporem a pak beze slova přesunul pohled na druhého muže. Vůbec by se nedivil, kdyby tihle vlivní grázlové – ničím jiným v jeho očích nebyli – celou záležitost nějak ututlali a zametli pod koberec. Mladého Marhoula by mohli očistit a k tomu by si jistě vyžádali palcovou omluvu v médiích. A to ho dost žralo. Svět, ve kterém stále častěji vítězily moc a peníze nad ctí, morálkou a svědomím, ho víc a víc znechucoval.

„Stanislav Pásek podstoupil na náš popud dopingový test stejně jako váš syn,“ vystřelil nyní komisař a pozorně sledoval Marhoulovu reakci. „Plus pár dalších chlapců. Co myslíte, jak testy dopadnou? Nejste náhodou s Laníkem domluvený, aby vašim nadějným klukům tak trochu pomohl k lepší fyzičce a výkonu? A ve spolupráci s klubovým lékařem, nedejbože bez něho, jim podával stimulanty, které je mají nakopávat? Kde je sháníte?“

„Co si to dovoluujete?!“ zaburácel plešoun, a kdyby ho nezadržel advokát, který jinak nehnul brvou, byl by snad vyskočil z křesla a vrhl se na ně.

„Uklidněte se, Jiří,“ naklonil se k němu právní zástupce. Pak stočil vychytralý až samolibý pohled na kriminalisty. „Jak už bylo řečeno, u Marcela se stále čeká na potvrzení nebo vyvrácení positivity vzorku B. Mimoto, i kdyby náhodou výsledek hovořil v jeho neprospěch, nemůžete nijak dokázat, jakým způsobem se mu ty léky dostaly do těla, a na tom hodláme stavět. Sám Marcel si nic nevzal.“

„To je jeho tvrzení.“

„My mu věříme!“ přerušil Drozda stroze právník. „A jeho trenér ani otec mu rovněž nic takového nedali, jak se snažíte naznačit. Obviňujete snad někoho z nich z ilegálního získávání a zneužívání zakázaných látek podáváním mladistvému? Můžete to nějak dokázat?“

„Zatím ne,“ musel neochotně připustit Martin. „To se ale může velmi rychle změnit. Jisté je, že se k těmhle nepovoleným a bezesporu zdraví škodlivým substancím Marcel nějak dostal, jen tak náhodou mu v těle nekolovaly. Navíc mu není osmnáct, takže ten, kdo mu to aplikoval nebo prodal, spáchal trestný čin,“ odsekl.

„Tak teď už toho mám ale opravdu dost!“ rozkřikl se zuřivě Marhoul, pravděpodobně podpořený vypitým alkoholem, a setřásl z předloktí právníkovu dlaň, kam ji vyšší muž položil v opětovné snaze svého klienta zklidnit. Rozlíceně pokračoval: „Laníkovi i doktorovi věřím! Svému synovi taky! A už se do mě přestaňte takhle sprostě navážet, nebo si na vás budu stěžovat! Pokud se prokáže, že můj syn použil nějaký stimulant, anebo ten Pásek, mně a mých lidí se to netýká. A jestli nás s tím budete spojovat, můžete se těšit na obrovské problémy, vážení! Zapište si to někam hodně velkými písmeny! Myslím to naprosto vážně. A teď odcházím! Nemám vám k tomu víc co říct!“

Prudce se obrátil na podpatku a s hlasitým dusotem zmizel za dvoukřídlými dveřmi vedle schodiště. Práskl jimi za sebou tak důrazně, až se zhoupł velký obraz pověšený v jejich bezprostřední blízkosti. Mádlovou přitom pomstychtivě napadlo, že to kruté migréně, jíž trpěla paní Marhoulová, jistě moc nepřidalo.

„Tak,“ promnul si právník suché ruce, až jeho bledá kůže zašustila. „Myslím, že naše jednání je tímto u konce. A důrazně vás varuji, abyste si pro příště odpustili narážky, které panu Marhoulvi a jeho rodině či spolupracovníkům podsouvají vinu na trestném činu, pokud je nemáte podložené důkazy. Buďte rádi, když to pan Marhoul nechá velkoryse být a nerozhodne se vás žalovat. A teď dovolte, abych se také rozloučil.“ S těmito slovy vstal, vysekl krátkou poklonu a i on se otočil k odchodu.

Martin s Karin se na sebe podívali.

„No, tak to proběhlo zhruba podle našeho očekávání, co?“ prohodil pak komisař a zamyšleně vtlačil jazyk zevnitř do tváře, až se mu na ní udělala boule.